

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİMCİ SAVAŞIMI YÜKSELTELİM

• Kırdan
Yükselen
Devrim
Mücadelesi

• Güncel
Sınıf
Savaşımı

• Amerikan
Hegemonyası
ve Askeri
Yayımlar-3

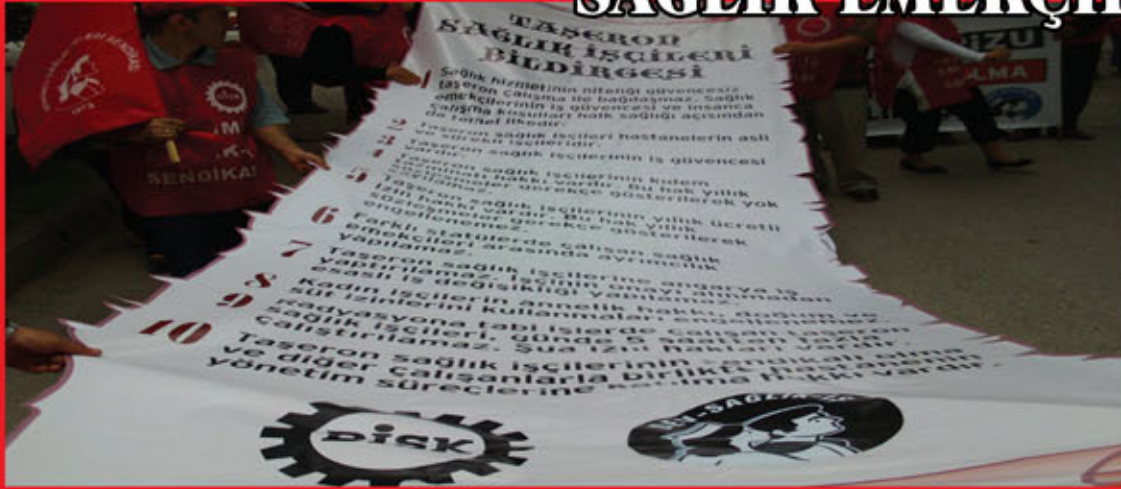
• Kot
Kıtlama
İşçileri
Ankara'da

• Aysun
Bozdoğan
Ölümsüzdür

YAŞASIN İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

SAĞLIK EMEKÇİLERİ

KESK

ÇEMEN TEKSTİL

KIRDA YÜKSELEN DEVİRİM MÜCADELESİ

Son dönemde devimci yükseliş tüm emekçilerin mücadelesinde görülüyor. Kır emekçileri, yoksul köylülük, küçük çiftçiler bu devrimci yükselişe katılıyorlar. Bütün her tarafta köylüler sorunları için ayağa kalkıyor. Farklı gerekçelerden yola çıkılsa da bir çok eylemde bu hareket ortaya konuluyor. Sık sık yollara dökülme, mitingler, yol kesme, ürünleri dökme gibi bir çok eylem yapılıyor. İrili ufaklı eylemler ve etkinlikler öyle yayıldı ki, geçmişte önemli bir olay olarak görülen şimdi günlük, olağan, sıradan hale geldi. Her gün gerçekleşen sayısız eylem ve etkinlik ancak dergilerde ve yerel medyada yer buluyor, çoğunluğu hiç bir medyada yer bulamıyor. Ulusal çapta yayınlarda ise çok azı yer buluyor. Eylem ve etkinlikler çok çeşitli. Kırsal alandaki bilinçlenme ve örgütlü hareket etme anlayışının oluşmasıyla değişik sorunlar için, çevre vs. sorular için bile eylemler yayılıyor. Küçük köy ve kasabalara kadar köylülerin sorunları için ve çevre sorunları için yaptıkları eylemler yayıldı, etkinlikler yayıldı. Kırlarda yaşayanları bu mücadeleye iten bir çok sorun var.

Tarımın en gelişmiş olduğu Ege, Marmara, Trakya bölgeleri de içinde olmak üzere her tarafta ilçe hapisanelerinde köylüler aldıkları cezaları yatmak için sıraya girmiş durumdalar. Tarım için aldıkları borçları ödeyemediği için ceza alanların sayısı ilçe hapisanelerine sığmayacak kadar çok. İlçe hapisanelerini dolduranlar çiftçiler ya da küçük üreticiler çoğunlukla. Yer boşaldıkça cezalarını yatmak için sıra bekliyorlar. Küçük üreticiler hızla sefaletle sürükleniyor, yıkım yaşıyorlar.

TARIM POLİTİKALARI VE KIRDA MÜLKÜZLEŞTİRME

Kırda yaşamını tarımla sürdürenler küçük ve orta ölçekli toprak sahipleri bu duruma nasıl geldi? Tarım ve hayvancılık politikaları son yirmi yıldır, özellikle 1998 sonrası AB ile yapılan anlaşmalar sonrası tasfiye politikası oldu. AB'nin, tarımsal alanda yaşayan nüfusun yaklaşık üçte ikisinin tasfiyesini dayatmasıyla köylülerin durumu giderek kötüleşip yıkıma dönüştü. Emperyalist ve işbirlikçi teknelci sermaye tarım alanında daha etkili olmaya başladı. Kü-

Tüm sömürü ve tasfiye politikalarıyla küçük üreticiler mülksüzleştiriliyor. Topraklar ve tarım araçları daha az elde toplanıyor. Mülksüzleşenler proletarya safalarına ya da işsizler ordusuna katılıyor.

Küçük üreticiler hızla mülksüzleştiler, yıkıma uğradılar. Tekellerin tarım alanında etkinliği hızla artıyor, egemenliği güçleniyor. Tekelleşme arttıkça bunun karşıtı olarak toprağını kaybeden ya da terk eden küçük üreticilerin sayısı da artıyor. Tarıma dayalı olarak yaşamını sürdüren nüfusun tasfiyesiyle bunların pazarı tekellerin eline geçiyor, kendileri ise direk olarak tekellerin sömürüsüne altına giriyor, ücretli işçi oluyorlar.

Tarımı ve tarımla yaşamını sürdürenleri tasfiye için bir çok yöntem kullanılıyor. Tarım ürünlerinin fiyatları düşük tutulup köylünün ihtiyacı olan her türü teknik araç gereç, eşya, yüksek fiyatla satılır, köylüler üzerindeki sömürü süreklileşir. Köylülerden alınan vergiler sömürüyü katlanılmaz hale getirir. Marx, Fransız köylüsünün şeytani vergi memuru kılığında tasvir ettiğini söyler. Bizde de çok değişik yerlerdeki köylerde o köyden birinin yaşadığı olay olarak anlatıla gelen vergi memuru hikayesi var. Köylüler mal müdürlüğü tahsildarı derler. Tahsildarın köye gelişini haber alan köylü, vergi verecek gücü olmadığından eşiği yatağa yatırır. Tahsildar geldiğinde yataktakinin kim olduğunu sorar, köylü "Babam, çok hasta yatıyor" der. Hikayenin her yerde farklı biçimlerde anlatılması köylülerin vergi yoluyla daima ezilmesinin hikayesidir. Bu ezilme şimdi daha beter olarak sürüyor.

Yakıt fiyatı başlı başına bir soygundur. Dünyanın hiç bir yerinde buradaki kadar pahalı akaryakıt yok. Akaryakıt verilen yüksek para (bunun üçte ikisi vergi) ürünlerin dünya piyasasına göre daha pahalıya üretilmesine yol açıyor. Tarım için uygulanan sözde indirim dünyanın en pahalı akaryakıtı olması gerçeğini değiştirmiyor.

Diğer tarım girdileri çok yüksek fiyatlarıyla; her yıl ödenen gübre, ilaçlama, to-

hum parası sürekli çiftçileri ezen bir sömürü aracı. Emperyalist tekellerin bu alandaki hakimiyeti sonucu tohum her yıl fahiş fiyatta alınır oldu. Kimi tohumların gramının altın fiyatıyla yarıştığına tanık olundu. Tohum alan onun için zorunlu(?) olan ilaçları da almak zorundadır. Pahalı tohum, ilaçlama vs. derken elini kaptıran çiftçi kolunu kurtarmıyor.

Çiftçiler bütün sömürüyle pahalı girdilerle vs. baş etse bile bu sefer pazar sorunu çıkıyor önüne. Pazarlarda tekeller egemenlik kurdular. Market zincirlerinde her gün binlerce ton ürünü satıyorlar. Giderek artan bir şekilde pazarın önemli kısmı tekellerin eline geçmiş durumda. Fiyatları istedikleri şekilde aşağı-yukarı çekiyor, spekülasyon yapıyorlar. Çiftçinin ürünü pazara sürmesinin önündeki engeller sürekli arttırılıyor. Nakliye sorun, pazarda satabilmek sorun. Geçmiş yıllarda çıkartılan "Hal Yasası" da tamamen üreticinin pazarda ürün satmasını engellemek için çıkartılmıştı. Her şeye rağmen pazara ürünü ulaştırdığında çiftçi bu sefer emperyalist ülke ürünleriyle rekabet edemiyor. Çiftçi ürünü zararına, çaresizlikten tekelere ve tüccarlara satmak zorunda kalıyor, eğer tarlada çürütmezse.

Emperyalist ülkeler sömürüden aldıkları güçle ileri düzeyde üretkenliği yakalamış, daha yüksek verimlilikle ürünlerini daha ucuza üretiyorlar. Tarım alanına daha fazla sermaye yatırıp, büyük ölçekli ve tekniğe dayalı tarım yapmaları bizdeki çiftçiden daha ucuza ürün elde etmelerini sağlıyor. Emperyalist ülkeler tarımda yüksek sübvansiyon uyguluyorlar. Kimi ürünlerdeki sübvansiyon bizdeki çiftçilerin aynı ürünü satarak alacağı miktarı buluyor. Yani emperyalist ülkelerin tekelleri kimi ürünleri daha satmadan bizdeki çiftçinin kazanacağını elde ediyor, satıştan geleni de üzerine ekliyor. Bu ve diğer yöntemlerle emperyalistler dünya pazarlarında üstünlük kuruyorlar. Latin Amerika ve ABD'den gelen tatlandırıcılar nedeniyle bizdeki şeker pancarı üretiminin tasfiye edilmeye başlanması, hayvancılık ve çiftçilikle uğraşan yüz binlerce köylünün yaşam olanaklarını elinden alıyor. Bizde uygulanan sübvansiyon hem düşük hem de asıl olarak büyük toprak sahiplerine, tekelere gidiyor.

Emperyalist ve işbirlikçi sermayenin tarım alanındaki politikaları, küçükleri tasfiye politikasıdır. HES (Hidroelektrik Santrali) projeleri de bu politikanın ürünü. 600'den fazla HES projesi kararı alınıp 500'den fazlası uygulamaya geçirilmiştir. HES yapımıyla dereler, nehirler ve diğer su kaynaklarının suları buralarda toplanacak.

Kuşaklar boyu dereler, nehirler ve diğer su kaynaklarından yararlanarak çiftçilik yapanlar artık çiftçilik yapamaz hale getiriliyor. Su yatakları değişeceği için bu suların beslenen tarım çökecek, doğal bitki örtüsü kuruyacak. Eskiden su alan tarım alanları su alamayacak ya da yüksek maliyetli kanallar gerekecek. Doğa, tarih ve kültür tahrip edilecek. Nem oranı değiştiği için yetişen geleneksel ürünler ya hiç yetişmeyecek ya da kalitesi bozulacak. Yoğun tepkiler nedeniyle HES için toplanan suyun paralı olmayacağı açıklanıyor, ancak bir süre sonra paralı hale gelecektir. Dolaylı ya da direkt olarak para alınacaktır.

Tüm sömürü ve tasfiye politikalarıyla küçük üreticiler mülksüzleştiriliyor. Topraklar ve tarım araçları daha az elde toplanıyor. Mülksüzleşenler proletarya saflarına ya da işsizler ordusuna katılıyor.

Köylülerin sorunlarının çözümünde toprak reformuna nasıl yaklaşmalıyız? Feodalizmin yıkılması ya da tasfiyesi süreçlerinin bir politikası olarak toprak reformu bir çok ülkede gerçekleşti. Hala dünyanın bazı bölgelerinde toprak dağıtımını gündeme geliyor. Bolivya'da Morales iktidarının köylüye küçük bir toprak dağıtım kararına burjuvazi şiddetle karşı çıkmıştı. Hayvancılık yapan büyük burjuvaların geniş otlaklarında, bir inek için düşen toprak miktarından daha küçük bir toprak parçasının mülksüz bir köylü ailesine verilmesini istemiyorlardı. Burjuvazinin beslediği bir ineğe verdiği değer bir köylü ailesinden daha fazlaydı. Brezilya'da Topraksızlar Hareketi yoksul, yaşamdan dışlanmışların yürüttüğü güçlü bir hareket. Toprak talebiyle işgaller eylemler yapıyorlar yıllardır. Bazı Asya ülkelerinde de toprak talebi görülüyor. Bizde durum nedir? 1960'lı yıllarda toprak reformu toprak talebi köylülerin önemli istemleri arasındaydı. Bu amaçla örgütlenmeler ve mücadeleler gerçekleşti. Toprak talebi giderek zayıfladı. Aradan geçen süre içerisinde üretim ilişkilerinde gelişmeler yaşandı. Son yirmi yılda kırsal kesimlerden şehirlere akan nüfusla kırsal bölge nüfusu azaldı, şehir nüfusu çok arttı.

Bizde yaygın olarak küçük ölçekli toprak parçalarında tarım yapılıyor. Köy nüfusunun çoğunluğu küçük topraklara sahiptir. Bu yüzden de mülksüzleştirilen nüfus sayısı yüksektir. Kapitalist sömürü çiftçileri öyle bir hale getirdi ki, kimileri toprağını terk edip kentlere taşındı. Terk edilen bu topraklar boş duruyor. Çünkü yapılan üretimden elde edilen gelir, üretim giderlerinden daha düşük. Şimdi köylerde çiftçilik yapanlar daha verimli topraklarda yarım yapanlar. Onlar da aşırı sömürü karşısında çöküşü yaşıyorlar. Köy nüfusunu oluşturanlar, verimli toprakları, sulak toprakları işleyenler, bol merası olup hayvancılık yapabilenler, emekli olup köyüne dönenler, hem kendi toprağında hem de geçici mevsimlik işlerde çalışanlar, kentlerdeki, yurtdışındaki yakınlarından destek alanlar, köy bölgesindeki işletmelerde çalışanlar ve çoğunlukla da yaşlılardan oluşuyor. Bunlar dışındakiler tutunamayıp göç edecek olanlardır. Açıkçası, köylünün, çiftçinin en önemli sorunu toprak sahibi olmak değil. En verimli topraklarda tarım yapanlar bile kapitalist sömürü nedeniyle çöküş yaşıyorlar. Bu koşullarda köylüye toprak dağıtımını doğru bir çözüm değil. Büyük topraklarda tarım yapılması tarihsel gelişmenin gereğidir. Büyük toprakların parçalanıp dağıtılması geri bir yaklaşımdır. Küçük ve orta köylünün mülksüzleşmesi tarihsel gelişmenin, üretici güçlerin gelişmesinin kaçınılmaz bir sonucudur ve bizim üzüleceğimiz bir durum değildir.

Bütün bu gerçeklik, köylünün, çiftçinin yaşadığı sorunların boyutunu gösteriyor. Sorunları ortaya koymak doğru çözümlerin anlaşılması içindir. Mücadelelerin büyük bir yükseliş içinde olduğu bu koşullarda devrimci çözümlerin emekçiler tarafından anlaşılması, ikna olması gerekiyor.

DEVİRİMİN ÇÖZÜMÜ

Sorunların asıl kaynağının kapitalist sömürü olduğunu ortaya koyduk. Kapitalist sömürüyü, yoksul köylünün, küçük çiftçinin ezilmesini ortadan kaldıracak önlem ve politikalarımızı bir kez daha belirledik. Gerçek çözümler sömürücülerin, işbirlikçi teknelci sermayenin egemenliğinin yıkılmasıyla gerçekleşir. Devrim olmadan öne sürülen her "çözüm" ve politika yüzeysel ve aldatmaya yönelik olacaktır. Mülksüzleşen, sömürülen köylüler işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinde işçi sınıfı-

nı izlemeli, kavgaya işçi sınıfının yanında girmelidir. İşçi sınıfını da orta, küçük ve yoksul köylüyü de ezen, sömüren aynı kapitalist güçtür. Teknelci sermayenin egemenliğini yok edecek olan işçi sınıfıdır, bu yüzden işçi sınıfının devrim mücadelesine katılmalıdır.

Devrimin ilk hükümeti, Geçici Devrim Hükümeti küçük köylünün, küçük çiftçinin bankalara ve kredi kuruluşlarına olan tüm borçlarını silecek, ipotekleri kaldıracak. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin tüm varlıklarına el konulup toplumsallaştırılacak. Büyük topraklar zor alım yoluyla el konulup ulusallaştırılacaktır. Bütün büyük kapitalist işletmeler ve bunun içindeki tarım işletmelerine el konulduğu zaman buraların yönetimini çalışanları yürütür. Toplumsallaştırılan toprakların kullanım hakkı, tasarruf hakkı Devrimci Köylü Komitelerince yürütülür. Devrimle birlikte toplumsallaştırılan topraklar ve üretim araçları, işletmeler Devrimci Köylü Komitelerinin tasarrufuna girer. Üretimde planlama başlayacağı için bir ürünün kıt ve pahalı, diğerinin ucuzluktan çürümesinin, spekülasyonun, emek israfının önüne geçilebilecektir. Üreticilere her türlü bilimsel, teknik olanaklar sağlanır. Bilimsel çalışmayla her toprak için uygun ürün, tohum, gübre ve diğer gereklilikler yerine getirilerek verimlilik artırılır. Üretim bilimsel olanaklardan yararlanılarak gerçekleşir. Boş bırakılan toprakları işlemenin yolu açılır.

Sosyalizmde toprakların birleştirilmesiyle yapılacak büyük ölçekli tarımda üretim artmış olacak. Küçük ölçekli toprakların bütün zorlukları ortadan kalkacağı için yakıt tüketimi azalacak, bilimsel destek kolaylaşacak, emek üretkenliği artacak. İlaçlama, gübreleme, tohum ekimi, sulama gibi işler de kolaylaşarak verimliliği arttıracak. Toprak mülkiyeti yerine toprağı işleme esas alınacak. Tarımsal sanayi işletmeleri tarım bölgelerinin ihtiyacına göre yaygınlaşacak.

Demokratik Halk Devrimiyle emperyalist ve işbirlikçi tekellerin köylünün yıkımına yol açması son bulacak. Devrim öncesi ezilen, sömürülen kır emekçileri artık sömürsüz bir yaşam kurabilecek.

Bütün bunlar için, yaşadığımız tarihsel koşulları devrime dönüştürmek için, büyük mücadeleler verilip zafere ulaşmak için Geçici Devrim Hükümeti kurulmalıdır.

C.DAĞLI

GÜNCEL SINIF SAVAŞIMI

Her defasında öncekileri aşan yeni bir olay, yeni bir eylem ardı ardına gerçekleşiyor. Yığın eylemleri gitgide sıklaşıyor. Hem eylemlerin sayısı durmadan artıyor hem eylemlere katılanların sayısı çoğalıyor. Eylemlerin boyutları arttıkça devrimci politik etkisi de kendisini açık olarak gösteriyor. Yığmsal savaşım, sınıf mücadelesinin en önemli olgusu durumuna geldi. Devrimci savaşımın yoğunlaşması ve genişlemesi, devrimin nasıl olgunlaştığını ortaya koyuyor.

Bugün geniş emekçi kitleleri harekete geçmekle birlikte, ortaya çıkan büyük güç henüz devrimin gerçek potansiyelini ifade etmiyor. Devrimci savaşımın gerçek gücü harekete geçenlerden daha büyüktür. Üstelik sınıf savaşımının potansiyeli sabit değil, sürekli büyüyen bir güçtür ve daha tümüyle harekete atılmış durumda değildir.

Ne var ki, kapitalist sistem her geçen gün yeni halk kitlelerini eski topluma karşı savaşıma itiyor. Emekçi kitleler emeğin sermayeye kölece bağımlılığının farkına vardıkça, kendilerini ezen ve sömüren kapitalist kölelik düzenine karşı eyleme geçiyorlar. Uzun yıllar boyunca kapitalist sömürü ve baskı öylesine yoğunlaştı ki, bunun sonucu eski toplumu havaya uçuracak çok miktarda güç birikimi, çok miktarda patlayıcı birikimi oluştu. Şimdi devamlı yükselen ve şiddetlenen devrimci mücadele bu potansiyel gücü, bu patlamaya hazır dinamikleri etkin bir şekilde açığa çıkarıyor.

Halk yığınlarını eyleme geçiren ve eylemleri sürekli duruma getiren, süren güncel devrimdir. Emekçi sınıfların devrimci enerjisini harekete geçiren güçlü etki ancak devrim hedefi olabilir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketler de, son dönemlerde yayınlarında "kitlelerin enerjisinin harekete geçirilmesi"nden söz etmeye başladı. Bir çok konuda olduğu gibi bu konuda da Leninist Parti'nin görüşlerini, kavramlarını alıp kendi görüşleri arasına yerleştiren bu çevreler, kopya ettikleri kavramların devrimci içeriğini hiç anlamadıklarını kanıtlamış oluyorlar. Sanıyorlar ki, kitleleri devrimci eylemlere yönelten kendi oportünist ve reformist politikalarıdır. İşçi sınıfını ve bir bütün olarak halk kitlelerini, Kürt halkını eylemlere yönlendiren kitlelerin kendi istemleridir. Açıklanan istemlerin gerçekleş-

mesi kurulu toplumsal düzenin altüst olması demektir. Bu, bir devrim demektir. Çünkü devrim politik ve toplumsal altüst oluşturmaktır. Hiç bir reformist politika halkları bu denli derinden etkileyemez ve onları yıllarca eylemden eyleme koşturamaz.

Bizim küçük burjuva sosyalist hareketlerimiz nasıl ki, dünya devrim deneyimlerini anlama yeteneğine sahip değillerse, aynı şekilde her gün olup biten devrimci yığın eylemlerinin anlamını kavrama kapasitesine de sahip değiller. Son dönemlerin en büyük devrimci kitle hareketleri olan Newroz eylemlerini, TEKEL işçilerinin etkin mücadelesini ve 1 Mayıs'ta Taksim'de yaşanan devrimci patlamayı devrimle olan ilişkisinden kopararak ele almaları, o büyük resmi çizme durumunda olmadığını tanıtıyor. Oysa ki, her grevin, her sokak gösterisinin, her çatışmanın ardında devrim vardır. İşte kitlelerin esin kaynağı, kendine yeni bir gelecek gösteren bu devrimdir. Burjuvaziyi asıl ürküten her grevin, her ciddi halk eyleminin ardındaki bu devrimdir.

Devrim neseldir ve zorunludur, bu nedenle kendini her toplumsal olayda hissettirir. Çeşitli kaynaklardan sürekli beslenmekte, gücü etkisi ve ağırlığı durmaksızın artmaktadır. Beslendiği kaynaklar maddi koşullar, nesnel koşullar ve öznel koşullardır. Tüm bu koşullar devrimi olgunlaştırmakta ve kaçılmaz yapmaktadır. O halde devrim bilinmez bir dönemin görevi değil, aktüel bir görevdir.

Devrimi gerçekleştirmek için, görevlerini yerine getirmeye niyeti olmayan uzlaşmacı sosyalist çevrelerin, en bilinen itirazı, zamanlamadır. Onlara göre yapılacak devrim zamansız bir devrim olacaktır ve bu nedenle yenilgisi kesindir. Oysa ki, maddi koşullar devrim için olgunlaşmıştır. Zamansız bir sıçramanın getireceği yıkımın ne olduğunu dünya işçi sınıfı hareketinin deneyimlerinden biliyoruz. Fakat bütün dünyada maddi koşulları olgunlaşmışken, günümüzde mevsimsiz devrimlerden söz edilemez. Bu topraklar ise çoktandır bir devrim toprağı haline gelmiştir.

Bizde yükselen devrim dalgasını ezmek için, devrimci hareket burjuvazi tarafından 12 Mart ve 12 Eylül'de bastırıldı. Ama bunun sonuçları söylendiği gibi kalıcı değil, geçici oldu. Devrimci hareket geçici gerilemenin sonuçlarından dersler çıkardı ve mü-

Bu topraklarda dünyanın en derin devrimci bunalımlarından birisinin yaşanmakta oluşu, devrimci kitlelerin hedefine ulaşmasını kolaylaştıran bir durumdur. Devrimci bunalımın ne denli derin olduğunun en kabul ettirici kanıtı dünyanın en yoğun ve şiddetli kitle mücadelesinin ve devrimci savaşımının burada yaşanıyor olmasıdır. Sadece birkaç haftada görülen yoğunlukta ve yaygınlıkta kitle hareketi şu sırada dünyanın başka bir ülkesinde yoktur. Türkiye ve Kürdistan halkları dünya halkları arasında ileri bir yer edindiyse işte bu şiddetli devrimci savaşımı nedeniyledir. Kitlelerin devrimci savaşımı her seferinde, politik etki, geniş kitleleri harekete geçirme ve devrimci nitelik yönünde daha ileri bir noktaya doğru ilerliyor; daha doğrusu ileriye doğru bir sıçrama yapıyor.

cadelesini en ağır koşullarda bile sürdürdü. En çok örnek verilen 12 Eylül koşullarında bile proletaryanın gerçek devrimci hareketi, partisi, devrimci mücadelesini kesintiye uğratmaksızın devam ettirme yeteneğini sergilemiştir. Verilen kararlı ve militan mücadele sonucu devrimci hareket bugün çok daha güçlü duruma gelmiştir. Bizde devrimci mücadele zafere ulaşmamıştır fakat çok şiddetli geçen bu mücadelenin kitlelerin bilincinde ve harekete geçmesinde yarattığı devrimci etkiler, kolay kazanılan bir zaferden daha derin olmuştur. Bu yüzden hiç kimse proletaryayı ve halk kitlelerini girişilecek devrimin bastırılması halinde doğacak geçici etkileriyle korkutmasın. Devrimci kitleler böyle bir deneyimin verdiği güçle çok daha ileriye, zafere gitmesini bilecektir.

Hiç bir devrimci, devrime sırt çevirmedikçe, kendi hazırlıkları yeterli değildir diye bir devrim girişimi dışında kalamaz. Bir devrimcinin görevi, her koşulda devrim için mücadele etmektir. Eğer nesnel koşullar bir devrimi dayatmışsa, yapılması gereken, devrime katılmak ve bu devrimi sonuna dek götürmektir. Oysa ki, bizim reformistlerimiz ve oportünistlerimiz devrimin her bakımdan olgunlaştığı koşullarda bile, devrimden uzak durmak için çeşitli gerekçeler üretebiliyorlar. Devrimin, mücadelenin dışında kalmak için bu çevreler her zaman bir gerekçe bulmuştur. Devrim mücadelesi ne zaman zor bir döneme girse, devrim bugün bir hayaldir deyip, devrim hayallerini bile bir kenara bırakmışlardır. Devrimci yükselişin kendisini herkese kabul ettirdiği bugünlerde ise, “Biz hazır değiliz” ya da “Koşullar uygun değil” bahanesine sığınıyorlar. Oysaki devrimin nesnel koşulları, devrimcilerden, yürekliye yığınların savaşımına önderlik etmeyi ve devrimi hızlandırma görevini yerine getirmelerini istemektedir.

Devrimci koşulların gerektirdiği devrimci görevleri yerine getirme kapasitesine sahip militan bir devrimci hareket var. Bu hareket uzun yıllar geçmesine rağmen, genel olarak burjuvazi karşısında canlılığını ve kararlılığını korumuştur. Devrimci marksist hareket sınıf mücadelesinin değişen koşullardaki görevlerini yerine getirmek için devrimci niteliğini daima geliştirmiş ve emekçi halk hareketini bir bütün olarak ileriye götürebilmiştir. Bugüne değin canlılığını ve devrimci mücadelenin sürekliliğini sağlamış olan bu hareket, devrim girişimini de zafere götürecektir niteliklere sahiptir.

Devrimci bir güç ancak karşıtı karşısında dayanıklılığını ve savaşçılığını gösterir.

Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi son derece güçlü bir karşıtla (Türkiye burjuvazisiyle) savaşımında ne denli dayanıklı ve mücadelecisi olduğunu yeterince kanıtlamıştır. Yıllar boyunca sadece Türkiye tekeli sermayesiyle mücadele etmekle kalmadık, aynı zamanda Türkiye burjuvazisiyle birlikte davranan dünya burjuvazisine karşı da kavga vermek zorunda kaldık. E- vet, karşıımızda birleşmiş bir burjuva dünyası var. Böylesine birleşmiş-güçlü bir düşmanla savaşmak, bizi son derece dayanıklı ve sağlam duruma getirmiştir. Böylesine deneyimli ve donanımlı bir güç, karşıtını, burjuvaziyi yenebilir ve hedefine ulaşabilir.

Bu topraklarda dünyanın en derin devrimci bunalımlarından birisinin yaşanmakta oluşu, devrimci kitlelerin hedefine ulaşmasını kolaylaştıran bir durumdur. Devrimci bunalımın ne denli derin olduğunun en kabul ettirici kanıtı dünyanın en yoğun ve şiddetli kitle mücadelesinin ve devrimci savaşımının burada yaşanıyor olmasıdır. Sadece birkaç haftada görülen yoğunlukta ve yaygınlıkta kitle hareketi şu sırada dünyanın başka bir ülkesinde yoktur. Türkiye ve Kürdistan halkları dünya halkları arasında ileri bir yer edindiye işte bu şiddetli devrimci savaşımı nedeniyledir. Kitlelerin devrimci savaşımı her seferinde, politik etki, geniş kitleleri harekete geçirme ve devrimci nitelik yönünde daha ileri bir noktaya doğru ilerliyor; daha doğrusu ileriye doğru bir sıçrama yapıyor.

İşçi sınıfı ve halk kitleleri burjuvaziye ve onun faşist devletine karşı doğrudan eyleme başvurmaksızın devrimin nesnel ve öznel olanaklarını devrime çeviremezler. Dünya devrim deneyimleri ve kendi devrimci mücadele deneyimlerimiz devrimci kitlelerin ancak doğrudan eylemlerle, dev-

rimci saldırıyla mücadeleyi ileri aşamalara vardırabileceğini göstermiştir. Koşulları oluşur oluşmaz emekçi kitlelerin yapacağı saldırı, halk yığınlarının bilincinde ve pratik hareketinde devrimci bir sıçrama yaratır ve dönüşüme uğratır.

Bugün devrimin koşulları ve olanakları bu kadar gelişmişken, yığınları devrimi gerçekleştirmek için cesaretlendirmeyenler ve bu harekete öncülük etmekten kaçınanlar, sınıf mücadelesi çok seyrekken, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyi çok zayıfken, onları yürekli güneşi ele geçirmeye çağıran o büyük devrimci şair Nazım Hikmet’i nasıl anlayabilirler. Reformist yasal sol partilerde ve oportünist hareketlerde Nazım’ın devrimci yürekliliğinin yüzde biri bile var mı? Devrimci şair o koşullarda bile “Güneşin zaptı yakın” diye sesleniyordu kitlelere büyük bir güvenle. Bir de devrimci durumun olduğu bugünkü koşullarda, devrimi bilinmez bir geleceğe erteleyen şu öngörüsüz, perspektifsiz, yüreksiz küçük burjuva sol hareketlerin tavrına bakın. Arada ne büyük bir fark var. Bugün devrim için doğrudan bir mücadeleyi zamansız bulanlar, 71 koşullarında devrim yapmak için yiğit bir devrimci çıkış yapan Denizleri nasıl anlayabilirler.

Proletaryanın devrimci partisinin güncel pratik görevi devrimci kitlelerin yığın sal savaşımının içinde yer almak, desteklemek, boyutlandırmak, keskinleştirmek ve doğrudan eylemlerle iktidarı ele geçirmeye yönlendirmektir. Sürmekte olan savaşımın sonucunu tayin edecek olan işçi sınıfı ve partisinin yürekli devrimci girişimleridir. □

CEZAEVLERİNDE GÖZLÜK ZORUNLU DEĞİL!!

Zindanlardaki baskılar, saldırılar, sağlık alanında da sürüyor. Yüzlerce tutuklu, zindanlarda tedavi olamazken, her şey baskı ve saldırı unsuru olarak kullanılıyor.

En son, Tekirdağ 1 Nolu F Tipi’nde bulunan Serdar Serbülen Sürücü’ye, miyop teşhisi konulmasına rağmen, gözlük verilmedi.

10 Haziran günü muayene olmak için Tekirdağ Devlet Hastanesi Göz Polikliniği’ne giden Sürücü’ye doktor

tarafından her iki göze de -1,5 derece miyop teşhisi konulmuştur. Ancak aynı doktor tarafından tutsağın “gözlük kullanmasının cezaevi yaşamında zorunlu olmadığı” raporu verilerek, gözlük alması engellenmiştir. Sürücü’nün ifade ettiğine göre, kendisine, “ancak -4.0 üzeri göz kusurlarında zorunlu gözlük verildiği” söylenmiştir.

-1,5 derece gibi ciddi bir göz kusuruna sahip olmak bile, cezaevi koşullarında gözlük almaya yeterli olmuyor!! □

AMERİKAN HEGEMONYASI VE ASKERİ YAYILMA -3

AFRİKA'NIN KONTROLÜ: AFRİCOM

ABD 1 Ekim 2008'de Afrika'daki askeri faaliyetlerini tek bir komutanlık altında toplamak üzere AfriCom adını verdiği bir komutanlık kurdu. 27 Ekim 2008'de AfriCom'un başına getirilen General Kip Ward, "Uluslararası Barış Harekatları Kurumu"nda yaptığı konuşmada, bu yeni komutanlığın görevlerini açıkladı: "Diğer Amerikan hükümet kurumları ve uluslararası ortaklarla ordular arası programlar, ordu destekli faaliyetler ve diğer askeri hareketler aracılığıyla güvenlik ilişkilerini geliştirerek ABD dış politikasını destekleyen, istikrarlı ve güvenilir bir Afrika yaratmak."

Yani diyordu ki, bu general, AfriCom askeri güç kullanacak, aynı zamanda "Black Water" gibi kötü ünlü özel orduları da kullanacak, gıda yardımıyla başka şeylere kadar her şeyi kullanacak ve böylece giderek azalmaya başlayan Afrika'nın yeraltı zenginliklerini, özellikle de bazı madenleri ve petrolü kontrol altına alacaktır. Çin gibi diğer rakip ülkelerin bu kaynaklara erişimini de önleyecektir.

AfriCom'un bu amacının, ABD Dışişleri ve Savunma Bakanlıklarında uzun süre danışmanlık yapan J. Peter Pham da şöyle ifade ediyor 2 Ekim 2008'de internetteki yazısında: "... Afrika'nın bol bol sahip olduğu hidrokarbonlar ve diğer stratejik kaynaklara ulaşımı güvence altına almak, ... bu doğal kaynakları korumak, Çin, Hindistan, Japonya ya da Rusya gibi diğer ilgili ülkelerin tekel oluşturmalarını ya da ayrıcalıklı imtiyazları almalarını engellemek." (Worlddefencerewiev)

AfriCom'un kuruluşu II. Bush dönemine denk gelse de, Obama döneminde de Afrika önemini sürdürüyor. Aslında II. Bush öncesinde, Clinton'un başkan olduğu döneme dek uzanır ABD'nin Afrika'ya bu yoğun ilgisi. ABD'nin Afrika'da önemle üzerinde durduğu 4 bölge var, ama içlerinde en önemlisi "Büyük Yarı Vadi" adıyla bilinen ve Eritre'den Mozambik'e dek Afrika'yı neredeyse kuzeyden güneye boydan boya yaran vadidir. Buna az sonra döneceğiz. Bir diğer bölge Darfur, ki bunu daha önce yazmıştık. Üçüncü bölge petrol açısından oldukça zengin olan Gine Körfezi. Atlantik kıyısındaki bu körfez boyunca uzanan Liberya, Fildişi Sahilleri ve Nijerya gibi ülkelerde süren iç savaşlar, kabile çatışmaları, katliamlar buraya emperyalizmin nasıl ilgi gösterdiğini anlatıyor. Aslında bu körfezde patlayan her silah, Fransa-ABD ya da bir başka deyişle AB-ABD arasındaki savaşı gösterir. ABD'nin yoğun ilgisine mazhar olan son bölgeyse, Akdeniz'in Kızıldeniz üzerinden Hint Okyanusu'na açıldığı büyük deniz yoludur. Ki burada Somali kilit konumdadır. Hatırlanacaktır, Clinton döneminde içinde Türkiye'nin de yer aldığı ABD ve müttefikleri Somali'yi işgale giriştiler. ABD ve müttefikleri hiç ummadıkları sert bir direnişle karşılaşınca kısa sürede geri çekilmek zorunda kaldılar. Ancak bu yenilgi bile ABD'nin buraya ilgisini ortadan kaldırmaya yetme-

di. Son yıllarda Somali Körfezi'ndeki "Somalili Korsanlar" nedeniyle ABD Deniz Piyadeleri ve Amerika'nın müttefiklerinden oluşan donanma gemileri bu deniz trafiğini kontrol altına alarak "bölgenin güvenliğini" sağlıyorlar.

KOLTAN VE KONGO'DA İÇ SAVAŞ

Genel olarak jeologların üzerinde ortaklaştığı gibi Afrika kıtası, yeryüzünün en zengin mineral yataklarına da sahiptir petrolün yanı sıra. Bilim ve teknolojiye gelişmeler, bu minerallerin değerini sürekli artırmaktadır. Bu minerallerin en yoğun olarak bulunduğu bölge de Büyük Yarı Vadi'sidir. Bunun nedeniyse, bu vadinin jeolojik yapısında yatıyor. Büyük Yarı Vadi, yeryüzünde bilinen en geniş volkanik arazidir. Yani bu vadi lav akıntılarının soğuyup kaldığı en geniş topraklardır. Bu vadedeki minerallerden en önemlisi sayılabilecek Kotlan yatakları da Kongo Demokratik Cumhuriyeti (KDC) topraklarında ve özellikle de Kongo'nun kuzeyi ve doğusunda yer alan Uganda ile Ruanda'yla komşu Kivu bölgesinde yoğunlaşmıştır. Koltan bu denli önemli kılansa, bu madenin cep telefonları, bilgisayarlar ve elektronik iletişim araçlarında kullanılan en önemli iletken olmasıdır. Kongo, bu madenin yeryüzündeki toplam rezervlerinin % 75'ine sahip olduğu gibi, yine yeryüzündeki elmasın üçte birinin üretildiği madenler de burada bulunuyor.

Bu kadar zenginliğin olduğu Kongo, tarihi boyunca hep kapitalistlerin yağma alanı olmakla birlikte, biz emperyalizmin yeni evresindeki duruma değineceğiz kısaca.

1996'da Laurent Kabila, ABD'nin desteğiyle, Fransa yanlısı Mobutu Sese Seku'yu devirerek Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin başkanı oldu. Kabila, devlet başkanlığını ele geçirmeden önce ABD'ye söz verdiği halde maden yataklarını ABD'li şirketlere satmaktan, onlara imtiyaz vermektan vazgeçti, IMF'nin dayattığı özelleştirmeleri ve yapısal uyum programını da reddetti. ABD desteğiyle iktidara gelmesine rağmen yüzünü Çin'e döndü, iyi ilişkiler kurdu. IMF'nin dayatmaları ve yapısal uyum programlarıyla kamu emekçilerinin ücretlerini dondurma, özelleştirme vb. karşısında Çin'in hiç koşulsuz kredi teklifi ve ortak yatırım projeleri bunun temel nedeni oldu.

IMF'nin bu dayatmaları bütün alt sınıfları tam bir sefalet içine sürükleyerek, Mobutu döneminden beri süren iç savaşta iki milyondan fazla insanın ölümüne yol açmıştı. Kabila'nın ölümünden sonra Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nde ilk defa seçimlerle bir devlet başkanı seçildi. Devlet başkanı olan oğul Joseph Kabila, Çin'le ilişkileri daha da geliştirdi ve yoksullukla mücadeleye önem verdi.

1996'dan 2008'e kadar kabileler arasında süren bu iç savaşta 5 milyondan fazla insan hayatını kaybetti. Ki bu iç savaş, II. Emper-

yalist Savaştan sonra en çok insan hayatına mal olan savaştır. Bu ölümlerin büyük bölümü Joseph Kabila'ya karşı ayaklanan Laurent Nkunda liderliğindeki isyancıların yaşadığı Kivu'da gerçekleşti. Nkunda, kendisini, Ruanda'dan kaçıp Kongo'ya sığınan Tutsilerin koruyucusu ilan etmişti. Ama bu, onun Kongo'yu karıştırmak üzere ABD tarafından kullanılan bir maşa olduğunu gizlemek içindi. 2008 sonbaharında Nkunda'nın Tutsilerden oluşan iyi donanımlı ve iyi eğitilmiş CNPD milisleri, Kongo Demokratik Cumhuriyeti askerlerini Kivu gölü yakınlarındaki mevzilerinden geriye çekilmelerini sağladılar. Kongo askerleriyle birlikte bu bölgede yaşayan yüzbinlerce sivil halk da Tutsi vahşetinden kurtulmak için topraklarını terk edip yollara döküldü. İşte asıl katliam da o zaman yaşandı.

Nkunda'nın bu son saldırısından önce 2008 Nisan'ında Kongo devlet başkanı J. Kabila, Belçika gazetesi Le Soir'a bir röportaj verdi. "Kongo kendisine ortak olarak Avrupa ve eski sömürge fatihi Belçika yerine Çin'i seçmiş, böylece geri dönülmez bir seçim yapmıştır" diyen Kabila, ABD ve AB tarafından "kışkırtıcı" olmakla suçlandı. Ki aslında bu röportajı yaptığı gazeteciler, Belçika hükümet yetkilileriyle birlikte Kongo'ya gelmişlerdi ve "sömürge fatihi" Belçika yetkilileri, Kongo'yu yolsuzluk yapmakla ve insan hakları ihlalleriyle suçlamışlardı. Bunu da, tıpkı bir sömürgecinin sömürge halkına yaptığı gibi aşağılayıcı bir tarzda yapmayı kendine hak bilmişti.

J. Kabila'nın bu röportajından hemen sonra saldırıya geçen L.Nkunda, Kongo ordusunun eski bir subayıydı, öğretmen ve rahipti. Askeri eğitimini ABD'nin kötü ünlü Fort Leavenworth Akademisi'nde yaptı. Afrika'ya dönünce, yine aynı okuldan mezun Ruanda devlet başkanı Paul Kagame'nin yanında yer aldı. Nkunda'nın iyi donanımlı ordusunun bir kısmı Kivu'da yaşayan Tutsilerden oluşsa da asıl gücü Ruanda'da ABD'li askeri eğitmenler tarafından eğitilen askerlerden oluşuyordu.

Bütün bunlardan sonra, 1 Ekim 2008'de ABD'nin Afrika komutanlığı olan AfriCom'un faaliyete geçmesiyle birlikte Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin doğusunda yer alan Kivu'da karışıklık yeniden baş gösterdi, iç savaş iyice şiddetlendi. 2008 Ekim'inde Nkunda'nın askerleri Kivu gölünün güneyindeki Goma'yı kuşatıp Kabila'yı pazarlığa zorladıkları koşulların öncesinde durum böyleydi. Nkunda, Kabila'dan Çin'le imzaladığı 9 milyar dolarlık kredi ve ortak yatırım projelerinden vazgeçmesini istiyordu. Bu projeyle Çin, Kongo'daki bakır ve kobaltın çıkarılıp işlenmesinde imtiyaz sahibi oluyordu. Bu projeye göre 3 milyar dolar yeni maden-mineral yataklarının aramasına ve işletmeye açılmasına ayrılırken, 6 milyar dolar da Çin Kongo ortaklığıyla alt yapı inşasına ayrılıyordu. Bu yatırımlar arasında iki tane baraj ve hidroelektrik santrali, hastaneler, okullar ve yolların yanında bir de Afrika'nın güneyinden Katanga'ya ve oradan da Kongo'nun Atlantik sahilindeki Matadi Limanı'na kadar uzanan demiryolu da yer alıyordu. İşte Nkunda'nın iptal edilmesini istediği projeler bunlardı.

RUANDA'DA

HUTU-TUTSİ ÇATIŞMASI VE NKUNDA

Nkunda'yı tanımak için Ruanda'ya da bakmak zorunlu. I. George Bush, ABD devlet başkanıyken, ABD 1990'dan başlayarak Ruanda'nın Fransa'yla iyi ilişkiler içinde olan devlet başkanı Habyarimana'yı devirmek için çabaladı. Bu işi yapması için de "Ruanda Yurtsever Cephesi"ni destekledi, para ve silah yanında askeri eğitmenler de gönderdi. 1994 Nisan'ında Habyarimana'nın uçağı vurulup düştü. Habyarimana'nın öldürülmesiyle ABD'nin adamı Paul Kagame devlet başkanlığını ele geçirdi. Bundan sonra yaşananlar tam anlamıyla bir trajedydi. 1 milyondan fazla Afrikalı, yine Afrikalılar tarafından katledildi. Adına da "Hutu-Tutsi Çatışması"

veya "Tutsi Soykırımı" dendi. 1994'teki bu soykırımdan sonra iktidarı ele geçiren Kagame, bu katliamda önemli bir rol üstlenen sağ kolu Nkunda'yı Kivu'ya gönderdi. Nkunda'nın yeni görevi Kivu'daki mineral yataklarının en yoğun olduğu bölgede yaşayan Tutsi azınlığın "korunması"ydı.

Kanadalı araştırmacı Michael Chossudovsky, 1994'te yaşanan bu Hutu-Tutsi çatışması için ABD ile Fransa arasındaki "ilan edilmiş bir savaştır" diyor. "Tümgeneral Paul Kagame, Washington'un maşasıydı. Onlar için Afrikalıların ölmesi hiç bir şey ifade etmiyordu. Ruanda'daki iç savaş ve etnik katliamlar ABD dış politikasının ayrılmaz bir parçasıydı. Hassas stratejik ve iktisadi çıkarlar için dik-katle planlanmışlardı." (8 Mayıs 2003 – Global Research)

General Nkunda'nın ordusuyla ittifak içindeki ABD (AfriCom'un kuruluşuyla birlikte bu görevi AfriCom üstlendi), 2007'den beri Kongo'nun kuzeyi ve doğusundaki zengin mineral yataklarını kontrol altına almak için bütün koşulları hazırlamıştı. Büyük göller bölgesi olarak da adlandırılan bu bölgenin Kongo'dan ayrılması ve koparılmasıydı asıl amaçlanan. Oysa Kivu'da olsun Ruanda'da olsun, çatışmaların ve katliamların en yoğun yaşandığı bu bölgede yaşayan halk, bu amacın altındaki gerçek nedeni çok iyi biliyordu. Bu bölgede yaşayan kime sorulsa aynı cevap alınıyor. BM komutasındaki Barış Gücü askerlerinin bir milyar dolara malolan Kongo'daki bu işgali sürdürmek için her iki tarafa da açıktan silah dağıttığını, böylelikle bölgedeki madenlerden çıkarılan elmas, altın ve diğer şeylerin ABD'ye akmaya devam ettiğini söylüyorlar.

Şimdiye kadar yazdıklarımızdan açıkça görüleceği gibi, ABD'nin Afrika'daki faaliyetlerinin amacı, yine ABD egemenliğinin devamıyla ilgilidir. Amaç, Çin'in Afrika'daki ilişkilerini sınırlamak, yatırımlarını engellemek veya zayıflatmak, böylelikle burada petrole, minerallere ve diğer doğal kaynaklara erişimini engellemek ve tabii sadece Çin'in de değil, Rusya, Hindistan, Japonya ve AB emperyalistleri de dahil, hiç bir rakibinin bu kaynaklardan yararlanmamasını sağlamaktır.

SONUÇ OLARAK

Bu üç makaledeki amacımız, emperyalist kapitalist sistemin ve tabii ki bu sistemin hegemonu olan ABD'nin küresel ölçekteki yapısal krizi nedeniyle her geçen gün ayakta durmasının daha da zorlaştığını, bunu sürdürebilmek için daha çok şiddete ve daha çok askeri güce başvurduğunu göstermekti.

Hatırlanacaktır, 11 Eylül 2001'den hemen sonra, 12 Eylül'de ABD hegemonyasının çökmekte olduğunu, ABD'nin bu nedenle Çin, Rusya gibi ABD hegemonyasına boyun eğmeyen ülkeleri kuşatmak, denetim altına almak, petrole ve giderek azalan önemli doğal kaynaklara erişimlerini engellemek, doğrudan denetim altına almak istiyor demıştik.

Afganistan'ın, Irak'ın işgali ve 10 yıldan bu yana süren savaş herkesin gördüğü, bildiği, üzerinde en çok yazılan konular olduğu için, biz bu yazımızda buna hiç değinme gereği duymadık. Bunun ötesinde olan biteni, bu çatışmanın o kadar da açıktan görünmeyen yanını göstermeye, ABD hegemonyasıyla birlikte sistemin kendi üzerine çöküşünü engellemek amacıyla yaptıklarını göstermeye, olgularla açıklamaya çalıştık. Ama şunu da belirtmeden bu yazıyı bitirmek olmaz. Tarihsel gelişmenin gelip dayandığı bu eşikte emperyalist-kapitalist sistemi ayakta tutabilmek için ne yaparlarsa yapsınlar, nafiye çaba olacaktır. Kendi gelişiminin son sınırlarına dayanan bu tarihsel toplumsal sistem, ya aşılacak ve insanlık yoluna devam edecektir ya da sermayeye dayalı bu sistem kendisiyle birlikte doğayı ve insan soyunu yok oluşa sürükleyecektir. □

UPS İŞÇİLERİNE DESTEK ZİYARETLERİ

UPS işçileri, direnişlerinin 43. gününde eylemlerine devam ederken 16 Haziran 2010 günü, İstanbul'da Türk-İş'e bağlı sendikalar, Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde olan UPS işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Kurtköy'de işten atılan UPS işçileri de arkadaşlarının yanındaydı.

15-16 Haziran işçi ayaklanması nedeniyle gerçekleşen ziyarette, işçilerle sohbetten sonra basın açıklamasına geçildi. 15-16 Haziran işçi ayaklanması selamlandı. TÜMTİS Genel Sekreteri Gürel Yılmaz "15-16 Haziran'da sokaklara dökülen işçi sınıfı yine sendikasılaştırılmaya, örgütsüzleştirmeye karşı çıkan işçi kardeşlerimizin o gün verdikleri mücadeleden 40 yıl sonra aynı sorunlarla karşı karşıyayız ve bunun için mücadele ediyoruz" dedi.

Türk-İş Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak da:

"Bugün burada TÜMTİS üyesi arkadaşlarımıza destek veren sendikalara ve siyasi kitle örgütlerine teşekkür ediyorum...TÜMTİS'e üye olan UPS işçisi kardeşlerimizin hem maddi hem de manevi anlamda destek olarak hep yanında olacağız... İşverenlere diyoruz ki, biz bu sorunun masada çözülmesinden yanayız ama patronların tutumu yasa tanımaz bir şekilde sürüyor. Biz her gün eylemleri daha da sıklaştıracakız, şiddetlendireceğiz. Patronlar ya masaya oturacaklar, ya masaya oturacaklar. Yaşasın İşçilerin Birliği Yaşasın Sınıf Dayanışması" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

Eylemde sık sık "Direne direne kazanacağız", "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganları atıldı.

Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak, Deri-İş Genel Merkez Yöneticileri ve İstanbul şube yöneticileri, Selüloz-İş İstanbul Şubesi, Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube, Haber-İş 1 No'lu Şube, Belediye-İş İstanbul 1-2 ve 5 No'lu şubeler, Türk Metal İstanbul 1 No'lu Şube, Türk Metal Anadolu Yakası Şube, Tes-İş 2 No'lu Şube, Sağlık-İş Kadıköy Şubesi, Sağlık-İş İstanbul Şubesi, Tek Gıda-İş 10 No'lu Şube, Harb-İş İstanbul Şubesi, Harb-İş Anadolu Yakası Şubesi, TOLEYİS Marmara Bölge Şubesi, TOLEYİS İstanbul Şubesi, Kristal-İş İstanbul Şubesi, Petrol-İş İstanbul Şubesi, TGS İstanbul Şubesi ve Emekli-Sen, Mücadele Birliği, Devrimci İşçi Komiteleri, BDSP, DHF eyleme destek verdiler.

ITF(Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu)'nun işten çıkartılan TÜMTİS üyesi UPS işçileri için mesaj göndererek desteklediğini belirtti.

ITF'in Kara Taşımacılık Sekreteri Mac Urata şunları söyledi: "Bazı kişilerin ITF'nin TÜMTİS'e verdiği desteği geri çekmek üzere olduğuna dair söylentiler yaymakta olduğunu duyduk. Bunu yapanlar boşuna nefes tüketmektedirler. Aslında biz sendikayı ve üyelerini bu mücadeleyi sürdürmek konusunda gösterdikleri kararlılıkları nedeniyle tebrik etmek istiyoruz. Bizler bir kez daha UPS Türkiye'yi bu işçilerin işlerine iadelerini sağlamak ve uygun ortak çalışma ilişkisinin nasıl kurulabileceğini tartışmak üzere zaman yitirmeksizin sendikayla görüşmeye çağırıyoruz.

ITF Yürütme Kurulu kısa bir süre önce yapılan toplantısında Mayıs ayında yapılan ITF/UNI küresel dağıtım ağı konferansında oybirliği ile kabul edilmiş olan ve sendikaların Türkiye'de yaşanan bu iş anlaşmazlığına hem moral hem de maddi destek verme konusundaki kararlılıklarını ifade eden karar önergesini onayladı. Bu temelde Hollanda ve Almanya sendikalarından gelen ilk 'dayanışma zincirleri' İstanbul'da 5 ve 6 Haziran tarihlerinde direniş alanında yapılan kitlesel eylemde yer aldılar. UNI Küresel Sendikası tarafından gerçekleştirilecek bir kardeşlik ziyareti dahil, daha başka heyetlerin de direnişçi işçilere destek ziyaretinde bulunacakları ITF tarafından teyit edilmiş durumdadır."□

SALDIRI ALTINDA YÜRÜMEK!

17 Haziran Perşembe günü saat 18.00 sıralarında UPS'nin İstanbul Mahmutbey'deki Aktarma Merkezi'ndeki direnişçi işçiler, çalışan ve vardiyadan çıkan arkadaşlarına TÜMTİS çatısı altında örgütlenme çağrısı yaptıkları için polisin saldırısına uğradılar.

UPS şirketinin müdürlerinin sudan ve düzmece gerekçeleriyle işçilere saldıran polisler, 5 işçiyi gözaltına aldı. "Çalışmayı engelleme" gerekçesini gösteren polislerin 5 işçiyi gözaltına almaları üzerine, işçiler karakolunun önüne giderek arkadaşlarının serbest bırakılmalarını istediler.

Karakolun önünde işçiler sık sık slogan atarak, polisin saldırısını protesto ettiler. Gece saat 10.30'da serbest bırakılan 5 işçi, arkadaşları tarafından sevinçle karşılandı.□

DİK UPS İŞÇİLERİNİN YANINDA

UPS Kargo işçileri çalışma şartlarının iyileştirebilmek amacıyla sendikaya üye olmaya başlamışlardı. Bunun üzerine çeşitli bahanelerle işten atılmaya başlayan UPS çalışanları, 5 Mayıs 2010 tarihinde Mahmutbey'deki Aktarma Merkezi önünde direnişe başladılar.

Çeşitli eylemler ve etkinliklerle seslerini duyurmaya çalıştılar. Halen Mahmutbey'deki Aktarma Merkezi önünde direnişlerini sürdürüyorlar.

UPS işçileriyle sürekli dayanışma içinde olan Devrimci İşçi Komiteleri (DİK)'de onlara destek olmak, seslerini duyurabilmek amacıyla UPS işçilerine ilişkin bildirimler hazırlayarak çeşitli bölgelerde dağıtımını yaptılar.

18 Haziran günü, "UPS İşçilerine" başlıklı bildirimleri İkitelli Tatlises Köprüsü üzerinde bölgede çalışan işçilerin işten çıkış saatlerinde dağıtıldılar. Üç saat kadar süren dağıtım sırasında UPS işçilerinin direnişi hakkında konuşarak bilgi verdiler, işçileri UPS işçileriyle dayanışmaya çağırıldılar. □

UPS İŞÇİLERİNİN SESİNİ DUYURMAK

Gazi Mahallesi'nde, UPS işçilerine destek olmak, direnişlerini duyurmak ve anlatmak için devrimci işçi komiteleri bildiri dağıtımını yaptı. İçin bildiri dağıtımını yaptı. Sabah saat 07.00'da, işçilerin yoğun olduğu saatte, Dörtöl'de, işçi servislerine, minibüsteki insanlara verildi bildiriler.

UPS işçileriyle dayanışmayı büyütmek için İstanbul'un Sarıgazi ve İkitelli başta olmak üzere emekçi mahallelerinde, çalışmalarını sürdürüyor. □

BİR UPS İŞÇİSİ İLE RÖPORTAJ

Mücadele Birliği: Uzun bir süredir UPS Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde direniştesiniz. Son dönemlerde polis ve patronun baskısı konusunda ne söyleyebilirsiniz?

Şener: Polis ve patron birlikte bize karşı çok saldırıda bulundular. Taşeron firma aracılığıyla işçilere işbaşı yaptırmaya çalıştılar. Ama biz her zaman engelledik ve geri dönmelerini sağladık. Patron ve polis bu konuda başarı sağlayamadı. Yine biz önlemlerimizi almaya devam ediyoruz. Sürekli olarak Aktarma Merkezi ve etrafındayız, sürekli kontrol altında tutuyoruz.

Mücadele Birliği: Bu direniş konusunda aileniz ne düşünüyor? Mücadelenize yaklaşımları nasıl biraz bahseder misiniz?

Şener: Şu anda ailemden tam anlamıyla destek almış değilim açıkçası. Buradaki sorunlarımızı, direnişimizin nedenini anlatabildiysem de, mücade-

nin asıl amacını tam olarak anlatabilmiş değilim. Yakınlarım tarafından çok eleştiriliyorum. Şimdilik onların bunu kabul edebileceğini de sanmıyorum. Ama bu mücadeleyi kazandığımızda onlara da iyi bir ders vermiş olacağım, ancak o zaman mücadelenin gerçek anlamını kavrayacaklar. O günleri büyük bir sabırla bekliyorum.

Mücadele Birliği: Bu direnişiniz sırasında sendikanız TÜMTİS hakkında ne düşünüyorsunuz?

Şener: Sendikamıza güveniyorum ve bizi mağdur etmeyeceğine inanıyorum. Şimdiki hedeflerimiz doğrultusunda ilk zamanlarda sendikaya karşı biraz çekingen davranıyordum. Sendikanın gerekliliğini kavrayamadım o zaman. Şimdi sendikamızın çabalarını görünce daha iyi anlıyorum. Sendika için mücadele eden arkadaşlarımı, sendikadaki arkadaşlarımı yürekten kutluyorum. Kazanmaya kadar da mücadelemiz devam edecek. □

UPS İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

25 Haziran Cuma Günü, Ankara'nın emekçi semtlerinden biri olan Tuzluçayır'da, Mücadele Birliği okurları, UPS işçilerinin direnişini duyurmak ve anlatmak, onlara destek olmak için DİK imzalı bildirimlerin dağıtımını yaptı.

Mahallede yoğun bir şekilde dağıtılan bildiri, mahalle halkınca ilgiyle karşılandı. Soran herkese UPS işçilerinin haklı davası anlatıldı.

Mücadele Birliği/Ankara

MÜCADELEMİZ KAZANINCA DA SÜRECEK

UPS Kargo işçileri çalışma koşullarını iyileştirebilmek için sendikalı oldular; bundan dolayı işten atıldılar. 5 Mayıs tarihinden beri Mahmutbey Aktarma Merkezi önünde başladıkları direnişlerini sürdürüyorlar.

Mücadele Birliği dergisi olarak 22 Haziran Salı günü de ziyaretlerine gittik.

Direnişteki UPS çalışanları, çadırlarına her girene bir taburede yer gösterip, hemen bir bardak "Hoşgeldin çayı" ikram ediyorlar. Yine hemen bir kaç kişi bir araya gelip sohbet başlanıyor. Direnişleri boyunca sık sık taşeron firma aracılığıyla işe yeni başlayacak işçilerle konuşarak onlara durumlarını anlatmaya çalışırken bir çok kez polis saldırganına maruz kalmışlardı. UPS çalışanları, bugün de işe başlamak için gelen işçileri taşıyan aracın önüne geçip işçilerle konuşarak onları ikna edip geri göndermişlerdi. Bugün yine tartışma çika-

cağını beklemişler, fakat polis, işçilerin de geri dönmeyi istemeleri üzerine ısrar etmeyip işçilerle birlikte işyeri alanından ayrılmış. Ziyarete gittiğimizde hemen bu olayı anlatmaya başladılar. Bazı işçiler de işyerinde çalışanlara dönerek "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Sessiz Kalma, Emeğine Sahip Çık" şeklinde sloganlar da atarak halay çektiler. İşe başlamak için gelen işçilerin geri dönmele-ri onları mutlu etmişti.

Öğle sıralarında yağmurun başlamasıyla hepimiz çadırın içinde küçük daireler oluşturup sıcak çaylar eşliğinde sohbetlere başladık. Önce direniş sürecindeki olaylara ilişkin aktarımda bulundular. Seslerini duyurabilmek için neler yaptıklarını anlattılar. "Biz işten atıldığımız için, çalışma şartlarımız çok zor olduğu için mücadeleye başladık. Ama bu direniş sırasında anladık ki, sadece bizim sorunlarımız

yok. Tüm işçilerin, işçi sınıfının sorunu için mücadeleye etmek gerekiyor. Bu direniş sayesinde diğer işyerlerinde direnişte olan işçilerle görüşmeye onlarla dayanışma içinde olmaya başladık. Bu bize güç verdi. UPS çalışanları olarak biz kendi haklarımızı aldığımızda, 'Tamam istediğimizi elde ettik, mücadeleye gerek yok' demeyeceğiz. İşimize geri döndüğümüzde de çalışma şartlarımız istediğimiz gibi düzelince de mücadeleye devam edeceğiz. Başka kargo şirketlerinin işçilerine gideceğiz, başka sektörlerdeki arkadaşlarımızın yanına gideceğiz. Onlarla birlikte mücadelemizi sürdürmek için çalışmalar yapmaya devam edeceğiz. Direniş bunu görmemizi sağladı. İşçiler mücadelesini sürdürürken birlik oluşturamazlarsa kimse onları kurtuluşa götürmez sorunlarını çözemez" diyerek düşüncelerini aktardılar.

Her akşam saat 16.00 sıralarında çadırlarını toparlayan işçiler, bugün işyeri çevresinde 20 dakika kadar yürüyerek "UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Sessiz Kalma Emeğine Sahip Çık", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Gün Gelecek Devran Dönecek UPS İşçiye Hesap Verecek", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarını attılar. Sendikada sözcüsü, çalışan işçilere hitaben, sendikanın yasal hakları olduğu ve üye olmaları gerektiği, direnişteki arkadaşlarıyla dayanışma içinde olmaları, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için sendikalı olmaları gerektiği yönünde kısa bir konuşma yaptıktan sonra yine sloganlarla servis aracının bulunduğu yere gelindi. Servise binerken Devrimci İşçi Komiteleri'nin UPS işçileriyle dayanışma için yaptırdığı "UPS İşçisi Yalnız Değildir" başlıklı çıkartmalardan isteyerek, gittikleri bölgelerde yapıştırmak üzere paylaştıktan sonra direniş alanından ayrıldılar. □

SESSİZ KALMAK İNSANLIĞA SIĞMAZ

Merhaba

Bizler Antep Organize Sanayi'de tekstil (elyaf, iplik) fabrikasında çalışan işçileriz.

Günbatımında, akşamın 19.00'unda çıkıyoruz evden. Servis aracına binerken fırtınalar kopmaya başlıyor içimizde. Yine o işkencehaneye gidiyoruz. "Acaba bugün de sabah olur mu" düşüncesine kapılıyoruz ve söylenmeye başlıyoruz... Neden? Neden 12 saat çalışıyoruz, neden açız, neden gün geçtikçe çalışma koşulları ağırlaştırılıyor.. Derken fabrikaya giriş yapıyoruz. Akşam 20.00'de üstümüzü değiştirdikten sonra işe koyuluyoruz.

İçimizdeki o sıkıntıyı atmak için koşuşturmaya başlıyoruz. Koca makinelerin, dişlilerin, zincirlerin ve ısı sistemlerinin arasında yanmaya kavrulmaya başlıyoruz o 70 derecelik sıcaklıkta. Saatler ilerledikçe daha da bitkinleşiyoruz... Düşünceler artık 24.00'e doğru köreliyor. Yemek saati olsa da biraz dinlenebilsek, sıcak bir çay içebilsek...

Gece 24.00'e doğru, bugün yemekte ne var acaba? diye de düşünmüyoruz. Her gün gelen yemek belli, 3-5 tane zeytin, reçel, peynir, yağ ve de bayat taş gibi bir ekmek, şaşırıyoruz aksine birbirimize bakıp gülümsüyoruz...

Ekmekler açılıyor, içine kumanyadaki şeyleri dolduruyoruz ve üstüne yağ sürüp fırına atıyoruz. Fırın dediğimiz 480-500 derecede çalı-

şan, içinde hammadde giriş düzenlerini (filtrelerini) ısıttığımız, yani demir, lastik, plastik ısıtılıp eritilen fırın... Ekmeklerimizi fırına atıyoruz 3-5 dakika sonra siyah renkte bir ekmek çıkıyor. Çaylarımızı doldurup yemeye başlıyoruz...

Şimdi bütün bunları neden yapma gereği duyuyorsunuz diye düşüneneceksiniz. Çünkü ekmekler bayat, kumanya zaten az ve ancak bu şekilde boğazımızdan iniyor, yani bir zehire dönüşüyor.

Hiç de dinlenmeden yemeğimizi yiyip kalkıyoruz. Hızla işe koyuluyoruz, artık sabaha kadar düşünecek, düşleyecek bir şey yok, geriye kalan bu 8 saatte. Kimyasal toz bulutları 70 derecelik sıcaklık ve her tarafı kaza ve tehlike olan makineler..

Sabah saat 08.00 oluveriyor. Bugün de vücut sapsarı kurumuş. Bitkin ve yorgun vücutta geceden kalma yara ve yanık izleriyle bir gün daha sona eriyor.

Bizler, işçiler, ezilen halk işte bu şekilde köle olarak çok ağır iş koşullarında aç, dinlenmeden yıpratılıp öldürülüyoruz... Bu köleci düzenin, haksızlıkların karşısında sessiz kalmak insanlığa sığmaz. Sürekli mutlu olabileceğimiz bir dünyada, eşit bir şekilde insanlığa yakışır bir şekilde yaşamak bir düşügedir. Sadece (azimli, inançlı ve umutlu) bir şekilde mücadele etmemiz gerekiyor.

Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği!

Antep'ten Tekstil İşçileri

DEVİRİMCİ BUNALI

Şu gelişmelerin muazzam hızına bakın! Yıllar, hatta on yıllar gerçekten haftalara, günlere sığar olmuş. Değişimin, hareketin temelinde neyin yattığını dikkate almayanlar, neredeyse ışık hızıyla değişen “gündemler”in ardı sıra bir oraya bir buraya koşturuyor. Her “güncel olay” için söz söyleme derdi hemen her türlü faaliyetin önüne geçiyor! Anlık rüzgarlar sürekli yön değiştiriyor, önüne kattıkları da onunla birlikte bir o yana bir bu yana...

“Barış”, “demokratik (s)açılım”, “kardeşlik”, “demokrasi”, “Avrupa Birliği”... “Balyoz”, “Ergenekon”, “darbe”... ve tabii “Gazze”!.. Daha nice olay, plan, faaliyet bir anda düşüverdi gündemden. Kendilerini bu arızı olaylara kaptıranlar, tüm bu “gündemler”in altında yatan ve onlara yön veren köklü nedenleri göremeyenler için tam bir “nereden çıktı şimdi bu” durumuydu Kürdistan’da tırmanan çatışmalar. Kimileri içinse “göstere göstere gelen eski çatışmalı günlere dönüş” idi.

Hep Aynı Hikaye!

Sorunu salt “şiddet sarmalı” üzerinden okuyanlara göre mevcut durum bu topraklar açısından artık bir alışıldık hikaye! “Demokratik ve barışçı yollarla” bir şeyler yapmak istendiği şartlarda meşum el çıkar ve ortalığı karıştırır. Ülke yine “şiddet sarmalına” girer. Şu anda revaçta olan “Ergenekon” heyulası bu görüşü savunanlar için biçilmiş kaftan. Liberal burjuva “demokrat” geçinen (örnek: Taraf gazetesi) ve temel misyonu en başta Ulusal Kurtuluş Hareketi olmak üzere “saf demokrasi” hikayeleriyle emek cephesinde kafa bulanıklığı yaratmak olan sermaye adamları tam da bunu söylüyor.

“Sivil Toplum Kuruluşları” (STK) denen besleme örgütlenmeleriyle, burjuva sendikalarıyla, çeşitli meslek örgütleriyle, “yamanmış” gazetecileriyle, hatta en tepede TÜSİAD’ıyla son günlerde sürekli tekrarlanıp duruyor bu “şiddet sarmalı” garabeti. Ve ardından “silahlar sussun” talepleri yükseltiyor. Devrimci hareketi ke-

limenin gerçek anlamında düzen sınırlarına hapsedmek, ona “burjuva yasallığı” dayatmak, onu “zararsız bir muhalefet” düzeyine geriletmek... bu girişimlerin temel hedefleridir. Tüm dünyada denenmiş bir yöntem olarak, “aşırı uçların merkeze çekilmesi” politikasıdır bu.

Sermayenin bunu söylemesi normal ve anlaşılır bir durum. Bunda şaşılacak bir şey yok. Fakat sermayeden önce sosyal reformistlerin “barış”, “silahlar sussun” çığılığına ne demeli! Hatta Ufuk Uras nezdinde “PKK silahları gömmeli” çıkışına?

Burada Uras’a haksızlık yapmayalım! O, bilcümle sosyal reformizmin aklından ve yüreğinden geçenleri dile getirmek dışında bir şey yapmadı. Türkiye sosyalist camiasındaki cümle “barış yanlıları”, aslında tam da bunu düşünüyor ve istiyorlar. Böylesine açıktan dile getirmek, Uras’a düştü.

“Silah bırakma” (ve “silahlar sussun”, “şiddet dursun”) tutumu öylesine açıktan bir şekilde sermayenin safında yer almaktır ki, UKH sonunda “tek yanlı silahlar sussun çağrısı doğru değil” diye uyarmak zorunda kaldı eteklerine yapışan bu türden geçici “yol arkadaşlarını.”

Sosyal reformistler, ayaklarının altındaki toprağın bir çırpıda kayıp gitmesinin verdiği panikle, tüm örtüleri bir kenara atarak, açıktan sermaye saflarına sıçrayıverdiler.

Reformizmin ve oportünizmin olgunlaşmış hali sosyal şovenizmdir. Sosyal şovenizm, tüm sosyalist söylemlerine rağmen “kendi hükümetinin”, “kendi burjuvazisinin” yanında saf tutmaktır. Her devrimci bunalım, her savaş, reformizmi, oportünizmi olgunlaştırır, onların sosyal şoven özlemini açığa çıkarır. Bugün yaşanmakta olan tam da budur! Devrimci bunalım ve yükselen devrimci savaş, sosyal reformist ve oportünist saflardan çeşitli katarları ait oldukları yere, sosyal şovenizm batağına fırlatıp atacaktır. Burjuva sendikalar da bu sürecin parçalarıdır. İçinde bulunduğumuz dönemin özelliklerinden biri budur.

Devrimci bunalım derinleşiyor. Savaşım sertleşiyor. Sınıflar savaşı yeni bir düzleme giriyor. Bu şartlarda devrim ve karşı-devrim cephesinde yeni konumlanışlar kaçınılmaz. Evrimini tamamlayanlar, karşı cepheye sıçrayanlar artacak. Sosyal şoven kampın genişlemesine tanık olacağız. Sosyal şovenizmle her alanda sert ve uzlaşmaz bir mücadele devrimci marksistleri bekliyor.

İM DERİNLEŞİYOR

“Eski Günlere Döndük” mü Gerçekten?

Hareketin temel özelliklerindedir. Dalga yükselir, çatışmalar şiddetlenir; dalga alçalır, ortalık görece durur... Hiçbir hareket bitimsiz olmadığına göre, kitle hareketinin ve devrimci mücadelenin bu türden “iniş çıkışlar” barındırması son derece doğaldır. Öte yandan hareketin bu genel özelliğine dayanarak “eski çatışmalı günlere döndük”lerini düşünenler, şu an yaşamakta olduğumuz sürecin “geçmişin tekrarı” olduğunu sananlar fena halde yanılırlar.

İşin aslı, “aynı nehirde iki kere yıkanılama”yacağı gibi, sınıflar savaşımında da aynı süreçler tekrar etmez. Basında, televizyonlarda sıkça tekrarlanan ve yankısını sosyalist literatürde kısa sürede bulan “90’lı yıllara dönüş” retoriği doğru değildir. Tarih tekerrür etmez! Ne emekçi sınıflar 20 yıl öncesinin emekçileridir, ne sınıflar arasındaki güç ilişkisi, ne emperyalizmin durumu...

Emekçi sınıflar iç savaşın sert ve acımasız eğitiminden geçtiler. Ağır bedeller ödediler. Acılar çektiler. Kesintisiz süren mücadele sonucunda zafer bilinç ve iradesi hiç olmadığı kadar güçlü hale geldi. İşçi sınıfının en taze bölükleri bile harekete geçtiğinde “bir sınıf olduğunun bilinci” ile başladı işe. Aynı şekilde istisnasız her işçi grev ve eylemi aktif bir “sınıf dayanışması” ile karşılandı. Tek başına bu durum bile emekçilerin bilinçlerindeki ve nesnel hareketteki devasa sıçramayı göstermeye yeter!

Özellikle Tekel işçilerinin (daha önceki irili ufaklı sayısız ve alabildiğine çeşitli işçi eylemini şimdilik bir kenara bırakalım) sarsıcı ve direngen eylemleri, sınıf hareketine muazzam bir itilim verdi. Dikkate değer bir sıçrama yarattı. Sınıf hareketini yeni bir düzleme taşıdı.

Tekel eylemi büyük sıçrayışın bir uğrak noktası ise, Newroz ve 1 Mayıs diğer uğrakları oldu. Ama hepsi bu değil. Kürt

halkı belki de tarihinde ilk kez zaferi bu kadar yakından hissetti, hissediyor. Bu bilinçle harekete geçiyor. Durdurulmaz bir akış halinde Kürt halkı. Burjuva devlet tam da bu nedenle duraksız bir saldırı dalgası başlatmadı mı? “KCK operasyonları” adı altında BDP’nin 1500 kadrosunu zindana attı. Binlerce insanı gözaltına aldı, tutukladı. Sonuç? Serhıldanlar daha da yayıldı!

Devrim cephesinde işler bu durumda dayken, karşı-devrim cephesinde umutsuzluk ve dağınıklık daha da artmakta. Bu şartlarda “90’lı yıllara dönüş” söyleminin gerçeği yansıtması mümkün mü!

Burjuva Kampta Çözülüş

Sürecin burjuva kamptaki seyrini izlemek daha ilgi çekici! Gerillanın bir anda yaygınlaşan vuruşları altında sersemleyen burjuvazi, daha ilk adımda birbirine düştü. Hükümet ve ordu cephesi tam bir şaşkınlık ve çaresizlik içinde. MGK bildirisine bakmak bunu anlamak için yeter de artar bile! “Sabır ve metanet” çağrısı dışında yeni tek bir kelime söylemiyor MGK. Söyleyemiyor, zira söyleyecek ve yapacak hiçbir şeyi yok. Kuru bir hamaset, o kadar! Bu bildiri devletin çaresiz olduğunun itirafıdır: “Terör örgütü ve yandaşlarının ülkemizin birlik, beraberlik ve bölünmez bütünlüğünü hedef alan menfur saldırılarının devletimizin ve milletimizin kararlılığı karşısında hiçbir zaman amacına ulaşamayacağı konusundaki kat’i inanç ile bu alandaki mücadeleye bu tehdit bertaraf edilene kadar taviz verilmeksizin devam edileceği hususundaki irade teyit edilmiştir” İçi boş irade beyanlarından öte elinde hiçbir şey kalmamış devletin.

MGK “irade teyit” işine devam edersun, TÜSİAD başkanı bambaşka havadan çalıyordu. Yukarda değindiğimiz “şiddet sarmalı” edebiyatını yaparken, “Açılışın kötü yönetilmesi, içeriğinin tanımlanmaması, hayal kırıklığı yaratmış olması ve hatta son dönemde tutuklamalar, üzücüdür, moral bozucudur... Hangi yönetim zaafi, hatta körlüğü bizi kazandıklarımızın gerisine düşürdü bunu sorgulamamız gerektiğine inanıyorum” sözleriyle doğrudan

hükümeti suçlamaktan geri durmadı. Başbakan ise TÜSİAD’ın bu çıkışına “bunlar siyaset acemisi” diye karşılık verdi.

Açıkça görülen şudur. Karşı-devrim cephesinde işler karışık. Devrimin sarsıcı vuruşları, sermaye cephesinin iç karmaşa ve çatışmalarını yoğunlaştırıyor. Kendi içlerinde birbirlerine düşüyorlar.

Öte yandan devrimin ilerleyişi karşısında gerçekten yapabilecekleri bir şey de yok! Onca hamasete, boş övünmeye, esip gülemeye rağmen, içine düştükleri aczin belkide en net ifadelerinden biri, başbakanın sözümona “siyaset dersi” verdiği konuşmasından geldi. Erdoğan “STK’lar kimden silah bırakmasını istediğin açıklasın” derken, PKK’nin ateşkes ilan etmesi durumunda “operasyonlar minimize olur” diyerek açıkça bir “ateşkes çağrısı” yapmış oldu.

Yeni Dönem, Tarihsel Görevler

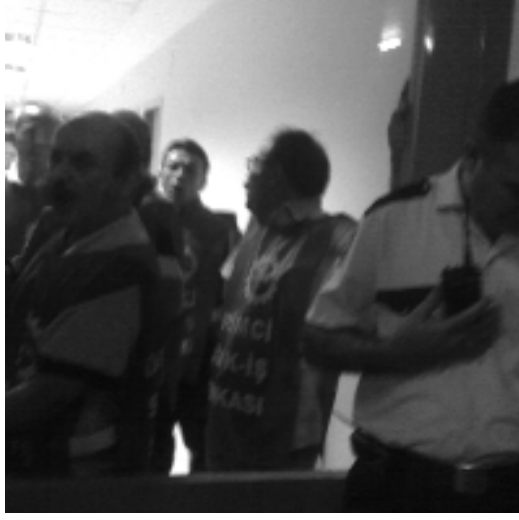
Devrimci bunalım derinleşiyor. Savaşım sertleşiyor. Sınıflar savaşı yeni bir düzleme giriyor. Bu şartlarda devrim ve karşı-devrim cephelelerinde yeni konumlanışlar kaçınılmaz. Evrimini tamamlayanlar, karşı cepheye sıçrayanlar artacak. Sosyal şoven kampın genişlemesine tanık olacağız. Sosyal şovenizmle her alanda sert ve uzlaşmaz bir mücadele devrimci marksistleri bekliyor.

Keza oportünist hareketin önemli bir kısmının ve sosyal reformizmin, yaşadığı yalpalamaları geride bırakarak büyük oranda burjuva kampa geçiş yapacağı bir döneme girdik. Proletarya ve emekçiler, hiç olmadığı kadar bu kokuşmuş cesetler sürüsünün ideolojik saldırısına maruz kalacak. Önümüzdeki dönemde burjuvaziden çok, onun proleter saflarındaki bu uzantılarıyla uğraşmak zorunda olacağız. Her alanda bu saldırıları göğüslemek, proleter hareketi uyarmak, bilincini uyanık tutmak gerekiyor. Bu cerahat acımasızca kesilip atılmalı, teşhir ve tecrit edilmeli. Günün acil ve önemli görevlerinden biri budur. □

DEV SAĞLIK-İŞ BALCALI'DA TAŞERON İHALESİNİ YAPTIRMA- DI!

Adana Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nde 14.06.2010 saat 10.00'da, 90 hemşire, 60 hastabakıcı toplam 150 sağlık işçisi hizmet alım ihalesinde, 15 Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçisi, ihale salonlarının kapılarını tutarak taşeron firmaları içeri almadı ve ihalenin iptal edilmesini sağladı.

Saat 09.30, 15 Dev Sağlık-İş üyesi ihale salonunu kapıları tutarak sloganlar eşliğinde firmaların ihale salonuna girmesini engelledi. İçerde "Rektöre Kul Taşerona Köle Olmaya-cağız", "Bu ihale Burada Yapılmayacak", "Taşeron Defol Hastane Bizimdir", "İnsanca Yaşamak İstiyoruz", "Biz Haklıyız Biz kazanacağız" sloganlarıyla direnirken dışarıda SES ve Dev-Sağlık İş üyesi 50 sağlık işçisi de bu eyleme destek verdi. Yarım saat sonra güven-

lik şefi Başhekimin bu eylemin burada bitirilmesi talimatını verdiğini ve işçilerin burayı terk edip dışarıda eylemlerine devam etmesi gerektiğini bildirdi. Direnen işçiler bunu kabul etmeyeceklerini ihale iptal edilmeden burayı terk etmeyeceklerini Başhekime bildirilmesini söylediler.

Yarım saat sonra Başhekim eylem yerine gelerek işçilerle görüşmek istedi. Başhekimle görüşen işçiler "Çalışma Bakanlığı kararı ile hastanemizde yapılan ihalelerin hukuksuz olduğu ve bizlerin işbaşı yaptığımız tarihten itibaren üniversitenin işçileri olduğumuz belgelendi. Buna rağmen halen hastanemizde ihale yapılmak isteniyor; bu ihale iptal edilmeden burayı terk etmeyeceğiz" diyerek Başhekimin bu ihaleyi derhal iptal etmesini istedi. Başhekim bunun üzerine işçilere "ihalenin iptal olduğunu" bildirdi. Fakat bunu yeterli bir açıklama olarak görmeyen işçiler, bu açıklamayı yalnızca kendilerine değil dışarıdaki ihaleye girmek isteyen taşeron firmalara da duyurulmasını istediler.

Başhekim dışarı çıkarak firmalara bu ihalenin süresiz iptal edildiğini söyledi. Başhekimin yaptığı açıklamayı duyan işçiler, ihaleye girecek olan taşeron firmaların dağıldığını görünce eylem alanından topluca alkışlarla temsilciliğe yürüyerek eylemlerini sonlandırdılar.

Mücadele Birliği/Adana

BASKI VE SALDIRILAR BİZLERİ YILDIRAMAYACAK

Son dönemde kamu emekçilerine saldırılara bir yenisi daha 15 Haziran günü eklendi. Sabah erken saatlerde KESK Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Örgütlenme Sekreteri Akman ŞİMŞEK ve SES Merkez Yürütme üyesi Meryem ÖZSÖĞÜT'ün ve şube yöneticilerinin de bulunduğu otuza yakın kamu emekçisi, Ankara Terörle Mücadele Şubesi tarafından gözaltına alındı.

Yaşanan bu durumu protesto etmek amacıyla İnönü Parkı'nda KESK Adana Şubeler Platformu adına Eğitim-Sen Şube Başkanı Güven BOĞA'nın okuduğu bir basın açıklaması yapıldı.

Okunan basın açıklamasında, "Bu baskıların asıl amacı Türkiye'nin en büyük mu-

halefet örgütü olan KESK'i sindirmeye ve küçültmeye, bilgi kirliliği ile bilinç bulanıklığı yaratmaya yöneliktir. Bugün yaşanan gözaltılar geçmişte yaşanan baskı ve yıldırma girişimlerinden farklı değildir. KESK'e yönelik olarak gerçekleştirilen bu hukuk dışı mücadele, bizleri bugüne kadar her türlü baskıya rağmen yürüttüğümüz mücadelemizden alıkoymayacaktır" denildi.

Okunan basın açıklaması sırasında "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı sık sık atıldı. Basın açıklaması alkışlar eşliğinde sona erdi.

Mücadele Birliği/Adana

KATILIM HASTANE YÖNETİMİ OLUR

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde yaptığı eylemle, "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adı altında hastanelerin özelleştirmesinin yolunun açılmasına olanak sağlayan ve hastanede kadrolu çalışanların kamudan tasfiyesini amaçlayan 657 Sayılı Devlet Memurları Kanunu'nda yapılmak istenen değişiklikleri protesto etti.

Bu yasa değişikliklerine ve hastane yönetimine tepkilerini dile getirmek için 18 Haziran günü saat 12.30'da Şişli SES üyesi hastane çalışanları yaptıkları basın açıklamasıyla durumu protesto ettiler. Basın açıklamasını okuyan SES İşyeri Temsilcisi Semire Ustabas şunlara değindi; "Taleplerimizi hastanemiz baş hemşiresi ve başhekimine, Sağlık Müdürlüğü'ne bildirmemize ve çözüm önerilerimize rağmen sorunumuz çözülmemiştir....taleplerimiz karşılanmadığı takdirde eylemlerimiz devam edecektir..." dedi. Eylem

sırasında sık sık "İnsanca Çalışmak İstiyoruz", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık", "Taşeron Sağlığa Zararlıdır", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atılarak basın açıklaması sona erdi.

Bir gün önce işten çıkartılan DEV SAĞLIK İŞ Sendikası üyesi Dursun Şentürk de oradaydı. Neden atıldığı ve bundan sonra neler yapacağı sorusuna, Dursun Şentürk "Geçen gün çalıştığım vardiyada görev yerini terk etmekten dolayı tutanak tutuldu. Bu bahane edilerek işten çıkartıldım. Şimdi eylemdeyim birazdan sendikadan arkadaşlarımız hastane yönetimiyle görüşecek eğer olumlu bir sonuç çıkmazsa ölüm orucuna başlayacağım, benim katilim hastane yönetimi olur" cevabını verdi. Sohbetimiz sırasında müca- delesinde kararlı görünen Dursun Şentürk'e başarılar dileyerek ayrıldık. □

“BASKILAR KESK’İ SUSTURAMAZ!”

16 Haziran günü Taksim Tramvay durağında saat 18.30’da toplanan KESK üyeleri, Ankara’da gözetilene alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için “Baskılar KESK’i Susturamaz” pankartını açarak Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında sık sık “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Gözettiler Serbest Bırakıl-sın” sloganlarını attılar.

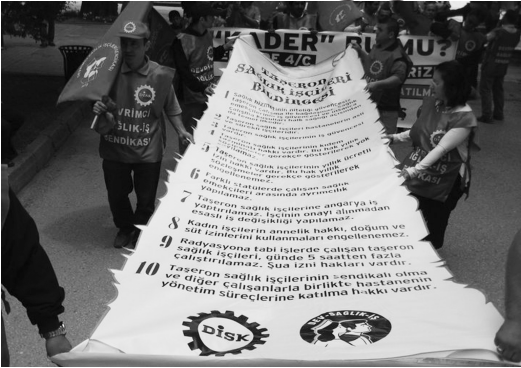
Galatasaray Lisesi önüne gelindiğinde KESK Dönem Sözcüsü Mehmet Demirtaş’ın okuduğu basın açıklamasında “Aralarında konfederasyonumuz MYK üyesi ve Örgütlenme Sekreteri Akman Şimşek, sendikamız SES YK üyesi Meryem Özsoğüt, Ankara BES 1 No’lu Şube Yöneticisi Ahmet Danacıoğlu’nun da olduğu bir grup arkadaşımızın, terörle mücadele ekipleri tarafından sudan gerekçelerle gözetilene alınmış olması karşısında sessiz kalmayacağız. Avukatların emniyet kaynaklarından aldığı bilgiye göre arkadaşlarımız Güler Zere anması ve Mahir Çayan’ın ölüm yıldönümünü anmalarına katıldıkları için gözetilene alınmıştır. Güler Zere yakalandığı amansız hastalıktan geç salıverildiği için zulme uğramış ve halkın vicdanında önemli bir yer edinmiştir. Mahir, Deniz, İbo gibi özgürlük, eşitlik ve demokrasi mücadelesinde Türkiye tarihine

geçmiş; kayıpları halkın ve emekçilerin belleğinde silinmez bir yer edinmiş tarihsel kişiliklerdir. Toplumun bellek ve vicdanında yer edinmiş kişilerin ölüm yıldönümlerinde anmaların ve etkinliklerin yapılması ne zamandan beri suç olarak görülmektedir?...

Gözettiler, sabaha karşı yapılan operasyonlarla ülkede korku ikliminin hakim kılınması ve bu operasyonlarla insanların teşhir edilerek topluma potansiyel suçlu gibi sunulmasıdır. Siyasi iktidar bilmelidir ki, KESK demokrasi dışı uygulamalar karşısında mücadelesinden geri durmayacaktır. Gözetilene arkadaşlarımız hemen salıverilmelidir” denildi. Sloganlar atılarak, eylem sona erdi. □

SAĞLIK İŞÇİLERİ ANKARA’DA

DİSK Dev Sağlık İş, zorlu mücadelelerle elde ettikleri fiili ve hukuksal kazanımların takipçisi olmak üzere, 24 ve 25 Haziran günleri Ankara’da eylemde idi.

24 Haziran günü Sosyal Güvenlik Kurumu’nun(SGK) önünde yürüyen sağlık işçileri, muvazaa tespitlerini ve mahkeme kararlarını Çalışma Bakanlığı’na, Sosyal Güvenlik Kurumu’na, Sağlık Bakanlığı’na ve tüm idareye uygulamak için eylem yaptı.

Sendika adına açıklamayı, Çukurova şube başkanı Mustafa Hotlar okudu. Hotlar, sağlık alanında hemşire, radyoloji teknisyeni, laborant, tıbbi sekreter, hastabakıcı 150 bine yakın sağlık emekçisinin taşeron şirketler aracılığıyla çalıştığını belirterek taşeron çalıştırmanın yasaklanması için taleplerini ve hukuksal dayanaklarını kamuoyu ile paylaştıklarını ifade etti.

Sağlık işçileri, 25 Haziran günü de Sağlık Bakanlığı’nın önündeydi. Saat 12.30’da Sağlık Bakanlığı önüne gelen Dev Sağlık-İş “İnsan ihaleyle çalıştırılmaz sağlıkta taşeron olmaz” “Canımız yanıyor öfkemiz büyüyor” “Üreten biziz yöneten de biz olacağız”, “İnsanca yaşam istiyoruz” sloganları atarak basın açıklaması yaptı.

Açıklamayı okuyan DİSK/Dev Sağlık-İş Genel başkanı Arzu Çerkezoğlu; fiili ve meşru zemindeki kazanımlarını hukuksal zemine taşıdıklarını belirtti ve taşeron çalıştırmanın hukuksal olarak da iflas ettiğini söyledi. Kazandıkları mahkeme ve bakanlık kararlarını uygulamak için Sağlık Bakanlığı önünde olduklarını ifade eden Çerkezoğlu, kendi kararlarını uygulamaktan aciz olan bir idareyle karşı karşıya olduklarını vurguladı.

Taşeron çalıştırmanın politik bir tercih olduğunu söyleyen Çerkezoğlu, “taşeron sermaye için daha fazla kar ancak işçiler için daha fazla sefalet ve yoksulluk” dedi. Basın açıklamasının ardından Dev Sağlık-İş üyesi işçiler “Taşeron sağlık işçisi bildirgesini” okudular Ve Sağlık Bakanlığı Binası’ndan aşağı bir pankart astılar.

Mücadele Birliği/Ankara

TAŞERON CEHENNEMİ!

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde işçilerin 45 günlük direnişi kazandıktan sonra hastanede örgütlenen işçilere karşı baskılar ve oyunlar devam ediyor. 18 Haziran günü yapılan basın açıklamasından sonra görüştüğümüz işçiler durumlarını anlattılar:

DİK: Uzun bir süre direnişte buldunuz ve kazandınız fakat buna rağmen sorunlarınız çözümlenmiş değil. Hastanedeki koşulları aktarır mısınız?

Kasım: 45 Günlük direnişimizden sonra baskılar daha da arttı. Önce personel ile temizlik işçilerini birleştirdiler ve taşeron şirketi üzerimize yetkili kılmaya çalıştılar. Şu anda hastanede taşeron firmaya bağlı olarak 305 işçi çalışıyor. Bundan önce dinlenmek, sigara içmek, oturmak vb. için kullandığımız odalarımız vardı bunları kullanmamıza izin vermiyorlar. Bulduğumuz yerden hiç ayrılamıyoruz. Bütün bunları da başhekim yapıyor. İş saatlerinde biraz dinlenmemize veya sigara içmemize izin vermeyerek başladıklarında “nerede dinleneceğiz, nerede sigara içebiliriz, bize bir yer gösterin” dediğimizde “sigara içmeyin, dinlenmeyin” dediler. Yani hep çalışın demek istiyorlar.

DİK: Dün bir işçi arkadaşınız daha bir bahaneyle işten çıkarıldı. Bu konuda ne söylemek istersiniz?

Kasım: Evet, hastanedeki baskılardan kaynaklı olarak rahatsızlığını dile getirdiği için işten atıldı. Arkadaşımız bir ihtiyacını gidermek üzere çalıştığı bölümden ayrılmak zorunda kalmıştı. Bu durum bahane edilerek tutanak tutuldu. Çalıştığı bölümde anlaşmazlığa neden olduğunun görüldüğü gibi bir bahaneyle işten çıkarıldı. Ama arkadaşımız haklıdır, dinlenmek, oturmak için ya da bir ihtiyacımız gereği kullanacağımız yerler bize kapatılırsa mecburen çalışma bölümümüzün dışına gitmek zorunda kalıyoruz.

DİK: Direnişi kazanmış olmanıza rağmen bu sorunlar çözümlenmiş değil, bunun üzerine söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kasım: Uzun süredir bize çeşitli baskılar uygulanıyor. Düzelmeye için çok çaba harcadık ve artık bir şekilde bu baskıların, saldırıların bitmesini istiyoruz. Doğru düğün çalışmak istiyoruz ve sorunlarımız çözümlünceye kadar da basın açıklamaları yapmaya, protestolara devam edeceğiz. Gerekirse de çok daha büyük eylemler yapacağız. Bize başka seçenek bırakmıyorlar bu durumda. □

KOT KUMLAMA İŞÇİLERİ ANKARA'DA

1. Gün

Kot Kumlama işçileri, 22 Haziran Salı günü Ankara'ya geldi. Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi'nin çaba ve katkılarıyla 60'a yakın işçi sabah saatlerinde Ankara'ya geldi. Üç gün Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda eylem yapacak olan işçiler adına sabah saatlerinde Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Silikozis hastası kot kumlama işçileri, Ankara'ya kamp kuruyor..

Ağartılmış kot modasının ölümcül kurbanları maluliyet haklarını istiyor. (...)

Türkiye, tekstil sektöründe ölümcül silikozis hastalığı görünen ilk ülke.

Kot, yüksek basınçla kum püskürtülerek ağartılıyor. Bu işte çalışan işçiler, soludukları toz yüzünden silikozis hastalığına yakalanıyor.

Bugün komite çabalarıyla tespit edilebilen silikozis hastası kot işçilerinin sayısı 600'e yaklaştı.

Ancak kontrolden geçen ortalama her iki kot işçisinden birine silikozis teşhisi konduğu ve bugüne kadar yaklaşık on bin kişinin bu sektörde çalıştığı düşünülürse, henüz teşhis konmamış beş bine yakın kişinin daha bu hastalığın pençesinde olduğu tahmin ediliyor.

...

Bu mücadeleler sonunda bazı önemli kazanımlarımız oldu.

İşçilerin kötü ve sağlıksız koşullarda çalışmasına neden olan işverenler ile bu koşulları denetlemekle sorumlu olup görevlerini yerine getirmeyen kamu görevlileri hakkında, şikayetlerimiz doğrultusunda ceza davaları açıldı.

Sağlık Bakanlığı, önemli bir adım atarak tekstil sektöründe kot kumlama yasakladı.

Bakanlar Kurulu, silikozis hastalarının sağlık hizmetlerinden ücretsiz yararlanmasına imkan veren bir karar yayınladı. (Ancak bu kararla, işçiler yalnızca silikozis hastalığı için sağlık hizmeti alabiliyor. Ancak hastalığın tedavisi olmadığından, genel bir sağlık güvencesini kapsamayan bu karar, ne yazık ki işçilerin ihtiyacını karşılamıyor.)

Sorunun köklü çözüm için bunlar gibi pek çok adım daha atılması gerekiyor.

Silikozis hastalarının sosyal güvencesi yok.

Çünkü büyük markalar da dahil, kot beyazlatma işi taşeron şirketler eliyle yapılıyor ve onlar da kot kumlama işçilerini sigortasız çalıştırdı-çalıştırıyor.

Silikozis hastalarının, sosyal güvenceye hak kazanabilmek için dava açması gerekiyor.

O davayı kazanabilmek için de vaktiyle

kot kumlama sektöründe çalışmış olduklarını kanıtlamaları gerekiyor.

Bunun için de devletin bulamadığı kayıt dışı çalışan taşeron şirketleri bulmaları, o şirketlerin kot kumlama işi yaptıklarını kanıtlamaları gerekiyor.

O tarihe kadar hayatta kalmayı başarmış ve bu aşamaları da geçerse, bu kez de mahkemeleri, kendilerinin de o işyerlerinde çalıştıklarını ikna etmeleri gerekiyor.

Yani devlet, zamanında yapmadığını, ölümlü pençeleşen, hasta, yoksul, güçsüz insanların yapmasını bekliyor.

Bu bize hiç adil gelmiyor. İşçilerin ömürlerinden bile uzun sürecek mahkeme süreçleri sonunda adaleti bulacağımıza inanmıyoruz.

Geç kalmış olmakla birlikte, yapılması gerekenler çok basittir:

1- Her şeyden önce, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın, sigortası olup olmadığına bakmaksızın tüm silikozis hastalarının hastalıkları oranında sosyal güvenlik haklarından yararlanmalarını sağlamalıdır.

2- İşçilerin geriye dönük haklarını alabilmeleri için uzun sürecek mahkeme süreçleri yerine, işçilerin zararlarının tespit edilmesi ve karşılanması için bakanlık yetkililerinin, sektördeki meslek örgütlerinin ve sendikaların temsilcilerinden oluşturulacak özel bir komisyon kurulmalıdır.

3- Sağlık Bakanlığı, kot kumlama işinde çalışmış herkesin, göğüs hastalıkları hastanelerine ulaşması için ülke çapında bir kampanya başlatmalıdır.

4- Silikanın havada solunabilecek şekilde serbest kullanımı, yalnızca kot kumlama işinde değil, tüm sektörde yasaklanmalıdır.

5- Adalet Bakanlığı, silikozis hastalarını mahkeme giderlerinden muaf tutmak üzere acilen bir genelge çıkarmalıdır.

6- Hükümet, denetim görevini yapmayan kamu görevlilerinin soruşturulmasına engel olmamalı, yargılanmalarını engellememelidir.

İşte bu taleplerimizi bir kez daha seslendirmek için Ankara'dayız.

Hükümeti gerekli yasal ve idari düzenlemeleri yapmaya çağırıyoruz."

Açıklamanın ardından, KESK Ankara Şubeler Platformu, SES, Dev-Sağlık İş, Sosyal-İş, TBB, Tekel İşçileri ve Aynur Çamalan bazı açıklamalarda bulundu. Açıklamalarının ardından işçiler arasından seçilen bir grup, mecliste görüşmelere gitti.

İşçilerin ilk günü sakin geçti. TEKEL işçileri işçilerin eylemine destek olmak için gelmeye başladılar. 23 Haziran'da TEKEL işçilerinin ve diğer destekçilerin yoğun katılımı bekleniyor.

İşçilerin arasında Erzurumlu işçilerin de olması bekleniyordu. Ancak gelecek olan işçilerden birisinin dün vefat etmesi sonucu Erzurumlu işçiler gelemedi.

Aşırı derecede yorgun ve ileri derecede hasta olan işçiler gün boyu hastalıklarını ve sebeplerini anlattılar güçleri yettiğince destekçilerine. Akşam üzeri, meclise giden grup döndü. Eyleme katıldıkları gerekçesiyle iki saat kapıda bekletilen temsilciler, BDP milletvekili Sırrı Sakık'ın misafiri olarak girebildiler içeri ve görüşmelerini yaptılar. Görüşmelerin yarın da sürmesi bekleniyor.

Çok yoğun ve yorucu bir günün ardından bitkin düşen işçiler, geceyi geçirmek üzere TEKSİF sendikası tesislerine geçtiler.

2. Gün

23 Haziran Çarşamba günü, Ankara'daki Mücadele Birliği Dergisi okurları kot kumlama işçilerine destek çağrısı niteliğindeki afişleri Kızılay çevresine yoğun bir şekilde yaptılar.

Bu yöndeki çalışma, işçiler tarafından mutlulukla karşılandı.

Kot kumlama işçileri eylemlerinin ikinci gününe -aslında her an hazır oldukları ve hep alışık oldukları- eyleme Sinop'tan katılan Durmuş Demirkol adlı işçinin rahatsızlanmasının verdiği hüznle başladılar. Durmuş Demirkol sabah saatlerinde konakladıkları yerde rahatsızlanması üzerine hastaneye kaldırıldı. Ankara'da gereken tedavi yapılamadığı için İstanbul'a sevk edilmesi gerekiyor; ancak oksijen makineli ambulans bulunamadığı için İstanbul'a gönderilemiyor. Yarın bir şekilde işçinin İstanbul'a götürülmesi planlanıyor. Sabah saatlerinde Abdi İpekçi Parkı'na gelen işçiler güne TEKEL işçilerinin destek ziyaretiyle başladılar. "Artık Ölmek İstemiyoruz!", "Kot Kumlama İşçisi Yalnız Değildir!" ve "Her Yer TEKEL, Her Yer Direniş" sloganlarıyla gelen TEKEL işçileri, kot kumlama işçilerinin moralini yükseltti. Ardından Abdi İpekçi Parkı'na AKP'nin randevu verdiği haberi geldi ve işçi temsilcileri CHP ve AKP ile görüşmek üzere meclise gittiler. Aynen dün olduğu gibi, eyleme katıldıkları ve eylemden geldikleri gerekçesiyle meclis kapısında bir saati aşkın bekletilen işçi temsilcileri, meclise Çetin Soysal'ın misafiri olarak girdiler. Meclisteki görüşmelerin ardından parka gelen işçi temsilcileri şunlara değindi:

"CHP ile olan görüşmelerimiz güzel ve verimli geçti. Ardından AKP ile görüşmeye gittik. AKP'li vekiller de bizi haklı buldular fakat sorunun sadece kot kumlama işçileriyle bitmediğini, eğer talep ettikleri maluliyet maaşı ve malulen emeklilik üzerine bir yasa çıkarsa bunu ekonominin kaldıramayacağını, bir sekreter de mesleği yüzünden bel fitiği olursa onu da mı malulen emekli sayacaklarını belirttiler. Bugünkü gelişmeleri yarın işçi arkadaşlarla birlikte değerlendirecek ve önümüzdeki süreci belirleyeceğiz. Eğer gerekenler yapılmazsa ağır hasta işçiler ve onların aileleriyle birlikte dönmek üzere Ankara'ya geleceğiz. O zaman yaşanacak ölümlerin vebali de hükümetin boynunadır. Biliyorsunuz bu sabah Durmuş arkadaşımız rahatsızlandı ve oksijenli nakil gerektiği için ve bu sağlanmadığı için şu an hastahane de oksijene bağlı yatıyor. Yarın arkadaşlarımızı bir şekilde İstanbul'a nakledeceğiz"

Bu açıklamanın ardından işçiler ziyaretçileriyle sohbetlerini sürdürdü. Saat 15.00'te kot kumlama işçilerinden ikisi İmaj Radyo'da canlı yayında bir röportaj yaptılar. Saat 16.20'de TEKEL işçileri tekrar bir ziyarete geldiler ve kot kumlama işçilerine kendi eylemlerinden anılar ve çıkardıkları dersleri anlattılar. Saat

17.50'de Ankara'daki devrimci-demokrat yapılar, işçilere bir destek ziyaretinde bulundular ve basın açıklaması yaptılar. Bu açıklamanın ardından İşten Atmalar Yasaklansın Platformu bir destek ziyaretinde bulundular ve basın açıklaması yaptılar.

Bu açıklamaların ardından Sahne Dışı Sokak Tiyatrosu, kot kumlama işçilerinin hastalığını ve etkilerini anlatan bir tiyatro sahnelediler. Bu tiyatronun ardından Ankara Tabip Odası ziyarete geldi ve doktorlar duygu ve düşüncelerini aktardılar. Bu ziyaretin ardından Sahne Dışı Sokak Tiyatrosu işçi sınıfı mücadelesini anlatan bir tiyatro daha sahnelediler.

Bu oyunun ardından fotoğrafçı şair Mehmet Özer şiirleriyle anlattı duygularını ve TEKEL işçileriyle birlikte, TEKEL eyleminde klasikleşen şiirlerini okudu.

Devam eden ziyaretler ve açıklamaların ardından saat 20.30'da, kot kumlama işçilerinin hastalıklarını, çalışma koşullarını ve süregelen mücadelelerini anlatan iki belgesel gösterimi oldu. İşçiler bu gösterimleri gözyaşlarıyla izledi.

Sinevizyonun ardından işçiler eylemlerinin son gününü daha dinç geçirmek üzere sosyal tesislere doğru yol aldılar ve eylemlerinin üçüncü gününde saat 11.30'da bir basın açıklaması gerçekleştireceklerini ve saat 16.00'da memleketlerine döneceklerini söylediler.

Kot kumlama işçilerinin Ankara'daki ikinci günleri, artan desteklerle daha dinç ve sabahın verdiği hüznle buruk geçti.

Kot kumlama işçileri ikinci günü, "Artık Ölmek İstemiyoruz" diyerek sonlandırdılar.

3.Gün

Kot Kumlama İşçileri, eylemlerinin son günü olan üçüncü günde, sabah 10.00 sularında Abdi İpekçi Parkı'na geldiler. Parka geldikten sonra, Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi üyesi ve eski kot kumlama işçisi Abdülhalim Demir, eylem sürecini değerlendiren bir basın açıklamasında bulundu ve şunları söyledi:

"Silikozis hastası işçilere Ankara'da sözler verildi. Takipçisi olacağız!

Kamuoyuna...

Kot kumlama işine bağlı silikozis hastalığına yakalanan işçilerin sesini duyurmak, taleplerini dile getirmek için Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi olarak Ankara'da gerçekleştirdiğimiz üç günlük oturma eylemini tamamlamış bulunuyoruz.

Komite olarak temel talebimiz olan 'sigortası olup olmadığına bakılmaksızın tüm silikozis hastalarının hastalıkları oranında sosyal güvenlik haklarından yararlanmalarının sağlanması' isteğimizi mecliste gerçekleştirdiğimiz çeşitli görüşmelerde dile getirdik...

Değerli arkadaşlar,

Ankara'da bulunduğumuz süre içinde bi-

ze destek veren basın emekçilerine, sanatçılara, sendikalara, meslek örgütlerine, siyasi parti ve gruplara çok teşekkür ediyoruz. Kendilerinin destekleri olmasa idi böyle bir kamuoyu yaratılamazdı.

Bizler, Kot Kumlama İşçileri Dayanışma Komitesi olarak verilen tüm sözlerin takipçisi olacağız. Eğer sözler tutulup sorunlar çözülmezse meclisin ekim ayında başlayacak yeni döneminde ağır hasta olanlar dahil bütün işçi arkadaşlar ve aileleri ile birlikte Ankara'ya gelip yasa çıkana kadar gitmeyeceğiz.

Destek veren herkese tekrar teşekkür eder bu iş sonuçlanıncaya kadar desteklerinin devam edeceğine olan inancımızı belirtiriz."

Bu basın açıklamasının ardından, İstanbul'dan gelen bir kot kumlama işçisi nefes alamamaya başladı ve hemen hastahaneye kaldırıldı. Bu üzücü olayın ardından destek ziyaretine gelen kişilerle sohbetlerine devam eden işçileri, Çağdaş Hukukçular Derneği ziyaret etti. Derneğe bağlı avukatlar duygu ve düşüncelerini aktardıktan sonra, işçileri hukuki prosedür ile ilgili olan sorularını yanıtladılar ve bu süreç sonuçlanıncaya dek her türlü desteği sağlayacaklarını belirttiler.

ÇHD'nin hemen ardından TMMOB destek ziyaretinde bulundu ve duygu-düşüncelerini aktardılar. Gelen destekçiler işçileri yalnız bırakmıyor ve üçüncü günün öğlesi diğer günlere göre daha da kalabalık geçiyordu. Bu destekler işçilerin moralini dinç tutuyordu.

Daha sonra şair Ahmet Telli işçileri ziyaret etti ve duygularını aktardı işçilere ve sohbet etti onlarla.

Sonra Sosyal-İş destek ziyaretinde bulundu ve işçilerin yanlarında olduklarını ve işçilerin bu hastalığının tek sebebinin vahşi kapitalizm olduğunu anlattı.

Tam da bu esnada bir grup sivil faşist elerinde Türk bayrakları, ırkçı ve şoven sloganlar eşliğinde Abdi İpekçi Parkı'na girdiler. Bir yanda işçiler, bir yanda onlar; ziyaretçilere Kent AŞ işçilerine yapılan faşist saldırıyı hatırlattı. Bir anda çevik kuvvet polisleri parka girdi ve araya set çektiler. Uzun süre açıklamada bulunan faşistler çevik kuvvet eşliğinde parkı terk etti. Faşistler eylemlerini sürdürürken Dev-Sağlık İş de destek ziyaretine geldiler ve sendika başkanı işçilerin eyleminin haklılığından ve bu durumun tamamen sermayedarların kâr hirsından kaynaklandığını anlattı.

Saat 13.30'da işçiler eylemlerini sonlandırdılar. 14.00 sularında dinlenme tesislerine geçtiler. Saat 15.00'de İstanbul'dan gelen işçiler geri döndüler ve saat 18.00'de Bingöl-Karlıova'dan gelen işçiler memleketlerine döndüler. İşçiler giderken meclisten hiçbir şey çıkmayacağını söyleyip, Ekim ayında tekrar görüşmek üzere yola koyuldular.

Mücadele Birliği/Ankara

ÇEMEN İŞÇİSİ DİSK'İ İŞGAL ETTİ

İşyerinde çalışma koşullarının ve maaşlarının iyileştirilmesi için DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası'nda örgütlenen işçiler, 12 aylık bir süreden sonra taleplerini kabul ettirmek için greve başlamışlardı. 74 günlük mücadelenin sonucunda işçiler, fabrikanın önünü işgal ederek üretimi durdurmuşlardı. Bunun üzerine Çemen patronu sendikayı tanıyacaklarını ve sözleşmeyi yapacaklarını söylemişti.

Bu gelişmenin ardından Tekstil Sendika'sı Genel Sekreteri "Eğer Çemen patronu sözleşmeyi imzalamaz ise kendimi yakarım" sözleşmeyle işçileri ikna ederek fabrikada üretimin yeniden devam etmesini sağladı. Sonucunda anlaşma, sıfır sözleşme şeklinde 3 aylığına yapıldı. İşçiler buna ne kadar da itiraz etseler

de sendika bir şekilde işçileri ikna ederek bu sürece gelmesine neden oldu.

Yapılan anlaşma 3 aylık olduğu için Tekstil Sendikası'nın da 6 ay içinde yeniden yetki başvurusu yaparak, yeniden sözleşme yapması gerekiyordu. İşçiler bu konuda da sendikayı sürekli uyararak, yetkiyi sağlama almak için ellerinden gelen çabayı sarf ettiyse de sendikanın böyle bir eğilimi olmadı ve yetkiyi alacaklarını kendilerinden emin bir şekilde söyleyerek işçileri ikna ettiler.

Tam da bu noktada patron ile Hak-İş'e bağlı Öziplik-İş arasında dönen dolaplar devreye girdi. Defalarca bu konuya dikkat çekti işçiler. Öziplik-İş Sendikası'na gittiler, tartıştılar. Tabii yalanlar söyledi sendika yönetimi.

Bazı işçiler bizzat patron tarafından bu gerici sendikaya üye yapıldı. İlerici işçiler, bu oyuna gelmemeleri konusunda işçileri ikna ederek Tekstil'le üye yapmak için çabalasalar da, Tekstil Sendikası'nın herhangi bir çabası olmadı. Tam bir aymazlık ve edilgenlik içinde hareket ettiler.

Edindiğimiz bilgiye göre, dün Öziplik-İş Sendikası Antep'te bir yerel gazeteye bir demeç vererek, Çemen'de yetkiyi aldıklarını açıklıyorlar. Bunun üzerine bugün 15.00 vardiyasından çıkan işçiler, Tekstil Sendikası'nı basarak Muzaffer Subaşı'nı ve sendika başkanı İbrahim Karaca'yı sıkıştırıyorlar. İşçiler sendikanın kendilerine haksızlık yaptığını ve bunun hesabının verilmesi gerektiğini söylüyorlar. □

DİSK/TEKSTİL MUZAFFER SUBAŞI: "İSTİFA EDERİM"

Dün Çemen Tekstil işçilerinin sendikayı basarak Muzaffer Subaşı'na ve Şube Başkanı İbrahim Karaca'ya hesap soran işçiler, sendikacıların istifa etmelerini istedi.

Bir işçinin söyledikleri bütün bir öfkeyi özetliyordu; "Biz işten atılırken niye sahip çıkmadın ya, 3 ay greve durduk 3 aylığına sözleşme yaptın. Mehmet Kaplan (Öz-İplik İş Sendikası başkanı) üye kaydı yaparken senin

akıl neredeydi. Böyle mi sendikacılık yapılır, böyle mi işçi sınıfına sahip çıkıyorsun. Bu mu senin yaptığın sendikacılık. Adam cayır cayır senin gözünün önünde üyelerini kaydediyor. Mehmet Kaplan'a güveniyoruz dediniz, Mehmet Kaplan babanızın mı oğluydu. Kendimizi yırttık her bir adamı istifa ettirmek için, yok muydu senin haberin, niye önlem almadın. 14 ay mücadele eden işçilere 3 aylık sözleşmeyi mi reva gördün. Biz bu işçileri nasıl yakamızdan atarız diyen siz değil miydiniz. Şimdi mi düştün yetkinin derdine. Şimdiye kadar aklın neredeydi, 40 yıllık sendikacısın. 40 seneden beri işçi sınıfına ihanet ediyorsun, 40 seneden beri işçi sınıfını satıyorsun. Yeter...

"Erkek gibi de, 'ben satıyorum kardeşim gelmeyin buraya' bu da bir erkekliktir. Doğru dürüst bir sendika olsaydın sanayide 80 bin işçi çalışıyor, senin 450 üyen var. Utanın ya utanın". Diğer bir işçi düşüncelerini, "onu da kaybeder artık. Mutafoğlu (Akteks patronu) artık sendikayı oraya sokar değil mi. Gelsin de girsin" diye dile getirerek, Organize Sanayi Bölgesi'nde hiç bir işçinin sendikaya güvenmediğini bunun sorumluların sendika yöneticileri olduğunu söyledi.

İşçiler Muzaffer Subaşı'nın basın karşısında istifa edeceğini açıklamadığı müddetçe sendikayı terk etmeyeceklerini söyleyerek bekleyişlerini devam ettirdiler. Saat 19.15 sıralarında sendika yöneticileri toplantı yapmak için bir araya geldi. Toplantının ardından Muzaffer Subaşı konuyla ilgili bir açıklama yaptı

Muzaffer Subaşı yaptığı açıklamada "Arkadaşlarımızın tepkilerini doğal karşılıyorum. Çünkü burada konuşacakları sendika DİSK/Tekstil Sendikasıdır. Toplu sözleşme yetkisinde bakanlık resmen oyun oynuyor. AKP'li çalışma bakanı, yandaş sendikaya yetki veriyor. Bunun adı işçi yetkisi değil çalışma bakanının yandaş yetki-

sidir. İşverenin müdürü, karısı kızı Öz-İplik İş'e üye yapılmışlar, işveren Öz-İplik-İş'i taşeron olarak kullanmıştır kullanmaya devam etmektedir.

(...) sonuç olarak DİSK/Tekstil Sendikası olarak 6 gün içinde yetkisizlik kararı çıkarsa, 6 gün içinde yargıya başvurarak, herkesin gözü önünde biz tekrar Çemen Tekstilde yetkiyi alacağız" diyen Subaşı, yetkiyi tekrardan alamadıklarında istifa edeceğini şu sözlerle belirtti "Eğer bu çok haklı, yüzde yüz haklı olduğumuz bir davada bakanlık bize yetkiyi vermiyorsa bunu mahkeme ile çözeceğiz. Eğer bu iş yerinin yetkisini alamadığımız takdirde ben DİSK/Tekstil Sendikası'ndan, bütün görevlerimden istifa edeceğimi de açıklıyorum..." dedi.

Sendika yetkililerinin açıklamasından sonra işçiler sendika binasını terk etti. Çemen Tekstil işçi temsilcisi de bir açıklama yaptı, "Ben Çemen Tekstil işçisi olarak baş temsilcilik yaptım. Bu süreç içerisinde patronun verdiği sözlerin hiç birine inanmazken, bugünkü gelen yetki haberinden emin oldum. Yetkilinin 220 kişi ile DİSK/Tekstil'in olduğu söylendi, ama şu an yetkiyi Öziplik-İş'in kazandığı söyleniyor. Burada adalet nerede, bakanlık bunu neye dayanarak yapıyor, bu açıklansın. Buna dayanarak da Muzaffer Subaşı bu yetkiyi alamazsa, bu haksızlığın önüne geçemezse bunu ispat edemezse istifa edeceğini söyledi" dedi. □

DİSK'TEN BASIN AÇIKLAMASI

15-16 Haziran ayaklanmasının yıldönümünde Adana'da işçiler sokaktaydı. 1970 yılında burjuvaziye derinden sarsmış olan ve 3 işçinin ölümüyle sonuçlanan büyük işçi eylemlerini selamlamak amacıyla, 15 Haziran günü DİSK Bölge Şubesinin önünde DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve devrimci demokrat güçlerin toplanmasıyla ve "Yaşasın İşçilerin Emekçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz" pankartının açılmasıyla yürüyüş başladı.

Yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "İnadına Sendika İnadına DİSK", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Yürüyüş İnönü Parkı'na gelindiğinde okunan basın açıklamasıyla devam etti. Basın açıklamasını DİSK Bölge Başkanı Kemal ASLAN okudu. Okunan basın açıklamasında 15-16 Haziranı tetikleyen olaylar, eylemin sonuçları üzerine yapılan konuşmaların ardından, "15-16 Haziran direnişi, sonuçları ve ondan çıkarılacak dersler emperyalizme, neoliberalizme ve sömürüye karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine ışık tutmuştur ve tutmaktadır" denildi. Sloganlar ve alkışlar eşliğinde eylem sona erdi.

Adana/Mücadele Birliği

15-16 HAZİRAN RUHUyla DİRENECEĞİZ!

Hükümetin 657 sayılı değişiklik tasarısına karşı bir çok ilde kamu emekçileri eylem ve basın açıklamaları yaparak tepkilerini dile getirdiler.

KESK Antep Şubeler Platformu, 15 Haziran günü saat 18.30'da Öğretmenevi önünde toplanarak, "Sözleşmeli Köle Olamayacağız", "Devlet Gündümlü Sendikaya Hayır", "Baskılar Keski'yi Yıldıramaz", "Hak Verilmez Alınır Zafere Sokakta Kazanılır" sloganlarıyla Öğretmenevi önünden AKP önüne kadar yürüyüş yaptılar.

AKP önüne gelen KESK üyeleri ve polis arasında tartışma yaşandı. KESK'liler basın açıklamasını yolda yapmakta ısrar ederken, polis de kaldırımda yapmalarına izin vereceklerini söyledi. KESK'lilerin kararlılığı üzerine basın açıklaması trafik tek yönlü kapatılarak yapıldı.

Basın açıklamasını okuyan KESK Dönem Sözcüsü Ali ERSÖNMEZ "Bugün siyasi iktidarın 657 sayılı yasada yapmayı planladığı de-

ğişikliğe karşı itirazımızı dile getirmek için bir aradayız. Kamu emekçilerinin bu yasıyı kabul etmesi, iş güvencesine yönelik bu açık kastı sineye çekmesi mümkün değildir. Tasarı getirdiği disiplin uygulamaları ile kamu emekçilerinin amirlerinin subjektif, tek yanlı değerlendirmelerine teslim edilmektedir" dedi.

Yasa tasarısını kabul etmeyeceklerini ve 2 milyon kamu emekçilerinin sesi olma iddiasında olduklarını dile getirerek "bugün 15-16 Haziran, 15-16 Haziran direnişinin 40. yıldönümü. Türkiye emekçileri için çok önemli bir gün. KESK olarak 15-16 Haziran ruhunu taşıyoruz" dedi. Ve tüm emek örgütlerini ve duyarlı olan kesimleri mücadelelerine destek vermeye çağırarak ERSÖNMEZ, Siirt ve Ankara'da gözaltına alınan KESK'lilere de değindi.

Basın açıklaması atılan sloganların ardından sona erdi.

Mücadele Birliği/Antep

SARIGAZİ'DE SİVAS ANMASI

27 Haziran Pazar günü saat 16.00'da Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi'nde yapılan bir etkinlikle, Sivas'ta 1993'te Alevi halkının aydınlarını hedef alan 2 Temmuz katliamında yaşamını yitiren 37 aydın, sanatçı anıldı. Etkinlik öncesi Sarıgazi'de ajitasyon çalışması yapılarak semt halkı etkinliğe davet edildi. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte Devrim Tiyatrosu emekçileri, Sivas katliamını anlatan görüntülerden oluşan sinevizyon gösterimini de içeren oyunlarını sergilediler. İzleyenleri etkileyen ve çok alkış alan tiyatro gösterisinden sonra Sivas katliamına tanık olan bir kişi duygularını anlattı. "Biz orada savunmasız bir şekilde kalmıştık, ve Sivas Kültür Merkezi'ni sadece birkaç jandarma koruyordu. Bizim orada kendimizi savunacağımız hiç bir aracımız yoktu ve çok az i-

sandık, müdahale edemedik. Günler önce orada bir saldırı olacağına dair duyumlar vardı. Ama bunun gerçekleşeceğini kimse dikkate almamıştı. Belki bizler Sivas'a gitmeden önce hazırlıklı olsaydık, bu katliamı devlet yapamayacaktı. Devlet, yükselen devrimci mücadeleye karşında Alevi halkının her zaman devrimcilerin yanında olduğunu ve Alevi halkına yapacağı katliamla yükselen devrimci mücadeleyi durduracağını zannetti ama ne Alevi halkı devrimcilerden vazgeçti ne de devrimden. Bu tam bir devlet katliamıydı" diyerek sözlerini tamamladı. Daha sonra 2 Temmuz'da Sarıgazi'de yapılacak yürüyüş ve gidebilme imkanı olanlar için Sivas'ta yapılacak anma ve etkinliklere katılma çağrı yapıldıktan sonra etkinlik son buldu. □

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR

Bugün 26 Haziran, bundan 9 yıl önce Aysunumuzu ölümsüzlüğe uğurlamış ve kavgamızı bilemiştik. 26 Haziran 2001 tarihinde Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde zorla müdahale işkencesiyle bayraklaşmıştı Aysun yoldaş.

Aysunumuzu doğup büyüdüğü Adana'da bir basın açıklamasıyla andık ve uğruna yaşamını adadığı devrim ve sosyalizm mücadelesini anlattık.

Eylemimize ilk olarak Ergül Çiçekler'in Dört Ateşten Gün şiirinin bir bölümünün dramatize edilmesiyle başladı. Bu dramatizasyon çevreden ilgi ile karşılandı ve alkışlandı. "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür" pankartını açtığımız eylemde, eylem boyunca "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Ölüm Orucu Savaşçıları Onurumuzdur" sloganlarını attık.

Okuduğumuz basın açıklamasında: "Aysun Bozdoğan yoldaşımızı ölümsüzlüğe uğurlamanın 9. yılında onu anlatmak ve anmak için buradayız. Şiirlerimizle, marşlarımızla ve sloganlarımızla adı adımız kavgası kavgamız şiarıyla Aysunumuzu buradan bir kez daha selamlıyoruz. Amacımız insanı geleceği ve kendimizi tanımak ve değiştirmektir. Çağımız korkunç, çağımız insanı doğayı ve geleceği yok ediyor. Her şeyin metalaştırılmaya çalışıldığı alıp satıldığı tek erdem almamak ve satmak olduğu bir toplumda şarkı söyleyen yarınları yaratma mücadelesini yürütüyoruz. Bugün bizlerden önce atılan adımların yol göstericiliğinde yürüyüşümüze devam ediyoruz. Aysunumuzun bizlere bıraktığı mirası sahipleniyor ve bu onurlu kavgayı bütün iktidar emeğin oluncaya dek sürdüreceğimize söz veriyoruz" dedik.

Basın metninin okunmasının ardından sırası marşlarımız aldı ve müzik grubumuzla Aysun'a atfen bestelenen "Aygülüm" ve "Söz Veriyoruz" marşlarını hep bir ağızdan coşkuyla seslendirdik. Okunan marşların ardından basın açıklamasını yine sloganlarla başladığımız gibi öfke ve kararlılıkla sona erdi.

Adana / Mücadele Birliği Platformu

YAZA ŞİİRLERLE MERHABA

*Bütün sokaklar adımızı taşımalı,
Her köşe başında duyulmalı soluğumuz.
Ne bir pencere kalmalı yüzümüzün
olmadığı*

Ne de bir çiçek, ellerimizle sulamadığımız.

Antakya'da açtığımız günden itibaren kültür-sanat alanında yaptığımız çalışmalara aralıksız devam ediyoruz.

Ayıışığı Sanat Merkezi olarak 13 Haziran günü "Yaza Şiirlerle Merhaba" etkinliği düzenledik.

Şair Adil OKAY ve Yusuf KAPTAN'ın katıldığı etkinlik ilk olarak Ayıışığı Sanat Merkezi şiir atölyesinin, komünist şair Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan bir dinleti vermesiyle başladı. Ardından 14 yaşındaki keman öğrencimizin hazırladığı dinleti sunuldu...

Daha sonra "Yaza Şiirlerle Merhaba" etkinliğinin konu başlığı olan "şiirde imge" konulu söyleşi başlatıldı. Söyleşide ilk sözü alan şair Adil OKAY, "Ayıışığı Sanat Merkezi'ne bizi buluşturduğu için teşekkür ediyor, hep-

nizi sevgiyle selamlıyorum" dedi. Okay "Şiir yazan büyük çoğunluk imge ile kurguyu, imge ile şiir amacını karıştırmaktadır.

Avrupa'da Rimbaud ve Lautreamont'dan Türkiye'de Nazım'dan beri şiirde artık ölçü, uyak, hece sayısı koşullama kuralları kullanılmıyor. Ama imge aranıyor. Roger CAÏLLOS'un belirttiği gibi, 'doğuştan kör' bir şiir dizesi ve imge değildir ama 'Bahar geliyor ben göremeyeceğim', mısrası bir imgedir. Çünkü yan anlamlar yaratıyor, düşündürüyor, çağrışımlara yol açıyor" dedi ve "şiirden kopmayın" diyerek konuşmasını bitirdi.

Şair Yusuf KAPTAN ise imgenin terimsel anlamı ve gelişimi üzerine bilgiler vererek şiirlerinden örnekler okuyarak konuşmasını tamamladı. Okay ve Kaptan daha sonra kendilerine sorulan soruları yanıtladılar.

Son olarak Antakya Ayıışığı Sanat Merkezi müzik grubumuzdan arkadaşlarımızın devrimci şairlerini, şiirlerini bestelenmiş şekliyle bize sundular. Etkinliği 4 Temmuz yapacağımız yaz pikniğine çağrı yaparak sonlandırdık.

ANTAKYA / Ayıışığı Sanat Merkezi

AYSUN BOZDOĞAN ANILDI

2001 yılı zindan katliamı, kombatımız Murat'ın ölümsüzlüğü ve Ölüm Orucu eylemi ile başlamıştı. 2001 Nisan'ı bizden güneşimiz Sibelimizi alırken, bir Haziran günü de Aysunumuzu, ayışığımızı alıp götürdü bizden. Haziran'da ölmek zordur belki, ama geride bıraktıklarımızın ellerinde yükseliyorsa bayrağımız!.. Aysun Bozdoğan, ölümsüzleşmesinin 9. yıldönümünde pek çok yerde olduğu gibi, Taksim'de de anıldı.

Ayışığımız Aysun'u, 26 Haziran günü bir eylem ve etkinlikle anıldı. İsmi verdiği ve kurucularından biri olduğu Ayışığı Sanat Merkezi'nin, Rumeli Han'ın önünde bir basın açıklaması yapıldı ilk olarak. Ergül Çiçekler'in Aysun'u anlatan satırları dillendi, "181 günde / Zayıfkadına / Beyaz ölümü / giydiremediler / Ve ölü Partizan / Gitti / Gitti Denize / Ufka / Zafere / Gitti / Gık bile demeden / Sevdası bizde kaldı". "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın tutsaklara Özgürlük", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganları atılan eylemde "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür" ve "Halkların Bilincinde ve Yüreğinde Kazanılan Zafer" pankartları açıldı.

"Diyorlar ki; kahramanlıklar çağı sona ermiştir. Diyorlar ki; hiçbir karşılık beklemeden kendilerini davalarına adayan insanlar geçmişte kalmıştır. Bugün 26 Haziran, resmini taşıdığımız, adını andığımız Aysun Bozdoğan, günümüzün kahramanlarından. Devrimci bir sanatçı, sanatını insanlığın en devrimci sınıfı olan işçi sınıfının mücadelesi ile var eden ve onu devrimci sanatı ile geliştirmeye çalışan Aysun Bozdoğan, mücadelenin hiçbir alanından ve sorumluluğundan kaçmadı. Aksine bütün gücü, enerjisi ve coşkusuyla bu kavgada yer aldı. Günümüzün kahramanları olan işçi ve emekçilerin mücadelesinde,

leninist ideolojinin içinde yoğrulan yoldaşımız, mücadelenin gereklerini hiç çekinmeden yerine getirmiştir" denildi okunan basın açıklamasında.

Basın açıklaması slogan ve alkışlarla sona ererken, 1 saat sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nde yapılacak olan etkinliğe çağrı yapıldı.

Aysun'u ezgilerle anacaktı bu yıl Ayışığı. Tutsak düşmeden önce onunla birlikte mücadele eden Serpil Ünal anlattı Aysun'u. "Yolda yürürken, bir yerde otururken hep, Aysun'la burada yürümüştük, burada oturmuştuk diye aklıma geliyor; ama burada anlatacak kelimeleri bulamıyorum" diyerek dinleyicilere O'nun günlük yaşamını, bir anını bile boş geçmediğini, kişiliğini, yaşamını anlattı. Ruhan Mavruk ise Aysun'un yazdığı bir şiir okudu: "(...)Ardımda bırakırken bu kenti, Bırakıyorum senin dost yüzünü, Afacan gülüşünü, hüznü türkülerini, Ardımda bırakırken bu kentin işlek caddelerini, Selpakçı çocuklarını, Sahilde geceye karşı söylenmiş şiirlerini, Vapurlarını, Martularını(...)" Ardından Vefa Serdar geldi ve Aysun'un cezaevindeyken kendinden istemiş olduğu Ahmet Arif'ten Anadolu şiirini okudu.

Emeğe Ezgi ise sahneye, Aysun'un sesi eşliğinde çıktı. Aysun'un söylemeye başladığı "Ama İnan ki Sevgilim"e devam ettiler. Kavgaya bayrağı nasıl elden ele geçerse, Aysun'un mirası da elden ele geçiyordu. Aysun'un sevdiği parçalarla kendi ezgilerini harmanladı Emeğe Ezgi ve O'nun dizelerini seslendirdi parça aralarında. Dinletiyi bitirmeden önce, Aysun için yapılmış olan bir parçayı ilk defa söylediler. Ve son olarak her zamanki gibi "Söz" vererek etkinliği sona erdirdiler. □

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!

bakmayan, devrim ve komünizm mücadelesinin genç, fedakâr, cüretli bir neferi olan Aysun Bozdoğan yoldaş hiç tereddüt etmeden bedenini açlığa yatırdı ve 'bütün gözlerin çevrildiği yere, yıldızlara' ulaştı. Bizler devrimci-komünistlerden aldığımız bayrağı daha da yukarılarda dalgalandıracağız". Basın açıklaması basın metninin okunmasından sonra sona erdi.

İzmir / Mücadele Birliği Platformu

Bugün 26 Haziran 2010... Güneşe uğurladığımız ölüm orucu savaşçısı Aysun Bozdoğan yoldaşın ölümsüzleşmesinin üzerinden tam 9 yıl geçti. İzmir'de sanat merkezi emekçilerinden olan, ayrıca Genç Ekin Sanat Merkezi'nin yöneticiliğini yapmış olan Aysun Bozdoğan, 19 Aralık 2000'de "Dört Gün Dört Gece" süren zindan savaşlarından sonra onurlu bir yaşam uğruna bedenini açlığa yatırdı ve ölüm orucu eyleminin 183. gününde, 26 Haziran 2001'de geleceğe aktı.

İzmir Mücadele Birliği Platformu olarak bizler 26 Haziran günü Aysun Boz-

doğan'ı anmak için yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdik. Yürüyüş saat 18:15'te Konak Pier önünden başladı. Basın açıklamasına Mine Bademci Kültür Merkezi de destek verdi. Pankartımız ve sloganlarımızla Konak Sümerbank önüne geldiğinde Aysun Bozdoğan nezdinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından basın metni okundu. Basın metninde son olarak şu vurgulandı;

"Ölümü yaşam için kuşananların yönettiği bu kavgada bir kez olsun geriye

BAŞKA BİR DÜNYA: KÜBA

Ankara'da 19 Haziran 2010 günü saat 17.00'de, Küba ve Latin Amerika Halklarıyla Dayanışma Derneği'nin, fotoğrafçı Ali Nihat Ulukent'in "Devrimin 50. Yılında Küba" adlı fotoğraf sergisinin açılışı vardı.

Ankara Barosu Eğitim Merkezi Sanat Galerisi'nde 19-25 Haziran tarihleri arasında gösterimde olacak olan serginin açılışına tüm Küba dostları katılım gösterdi. Sergi açılışına Venezuela Büyükelçisi Raul Jose Betancourt Seeland, Küba Büyükelçiliği birinci katibi Luis Ernesto Morejon Rodriguez, Küba Büyükelçiliği ticaret müsteşarı Jorge Luis Crespo Milan ve eşi, Küba konsolosluk işlerinden sorumlu üçüncü katip Hortensia Rodriguez Martinez katıldı.

Konukların selamlanmasının ardından Küba ve Latin Amerika Halklarıyla Dayanışma Derneği adına Ceylan Özbu açılış konuşmasını yaptı. Fotoğrafçı Ali Nihat Ulukent, Küba ile ilgili duygu ve düşüncelerini, serginin oluşumunu anlattı katılımcılara.

Ardından Küba Büyükelçiliği birinci katibi Luis Ernesto Morejon Rodriguez duygu ve düşüncelerini aktardı. Ali Nihat U-

lukent'in kadrajından Küba'nın anlatıldığı sinevizyon gösteriminden sonra katılımcılar fotoğraflarla buluştu ve Küba'ya gitmiş gibi oldu. Küba'ya giden katılımcılar gitmeyenlere Küba'yı ve Sosyalizm'i anlattı, Küba'nın yeni insanının mutluluğunu paylaştı. Sergi, ertesi gün Küba dostlarıyla tekrar buluşmak üzere sona erdi.

Mücadele Birliği/Ankara

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!

İZMİR

ADANA

İSTANBUL

26 HAZİRAN 2010

ZAFER SAVAŞI İŞÇİLERİ GELECEK?

UPS İŞÇİLERİ

KOT TAŞLAMA İŞÇİLERİ